

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

VŠECHNA MÁ
SÍLA JE V TOBĚ,
ŽIVÝ CHLEBE...

(DEN. 814)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2019
14. ROČNÍK

2

Drazí čtenáři Apoštola,

lze říct, že toto číslo „Apoštola“ dostáváte do rukou v červnu, kdy už je velikonoční doba za námi. Z hlediska kalendáře je to pravda. Rádi bychom ale před tím, než se mnozí z Vás o prázdninách vydají na cesty do krásných koutů ČR, světa nebo budou obdivovat přírodu ve svém okolí, připomněli slova Pána Ježíše, který vyzýval po svém zmrtvýchvstání učedníky, ať jdou do Galileje.

Velikonoční událost nepatří jen minulosti. Kristus je před námi a my jsme na cestě k němu. Toto vědomí dává životu smysl a směr, který dnešnímu světu a lidem tak často chybí, což vede k depresím, závislostem a ztrátě smyslu života. Kéž nás neustále doprovází dary Ducha Svatého, abychom v sobě měli velikonoční radost a pokoj. Přejeme Vám požehnané prázdniny a dovolené s vědomím, že Pán Ježíš není minulostí, nýbrž budoucností nás a světa.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodem: Benedikt XVI.	3
P. Jaroslav Brož: Svobodu nám vydobyl Kristus	4
P. Józef Pierzchalski SAC: Věřím ve svatou církev	8
W. Zubkowicz: Kdo jí tento chléb?	10
K zamyšlení: Zmrtvýchvstání je pro hříšníky	12
Cesta na Západ / Německo	14
Rozhovor s P. Janem Larischem Mučedník lásky	16
Otec Richard Henkes bude blahořečen	19
Cesta dvanácti kroků	20
Každou závislost lze řešit	25
Budete mými svědky: Matt Talbot	26
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	30
Korunka / Proglas	31 / 32
Svátek BM ve Slavkovicích	32
Na apoštolských cestách: Akita /2 Poselství pro svět z Japonska	34
Lectio divina	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích ..	39

BENEDIKT XVI.

Církev je Boží i dnes

Vpaměti zůstávají slova, jimiž už takřka před sto lety Romano Guardini vyjádřil radostnou naději, která se potvrdila u něj i u mnoha jiných: „Začíná událost nezměrného významu: Církev se probouzí v duších.“ Měl tím na mysli, že církev již není takovou, jaká byla dřív, tedy pouhým aparátem, který se prezentuje navenek a je vnímán a zakoušen jako určitý druh úřadu, avšak procitá zevnitř, v samotných srdcích, nikoli jako něco vnějšího, nýbrž dotýkajícího se uvnitř. Asi o půl století později, když opět uvažoval o tomto hnutí, byl při pohledu na to, co se dělo, pokoušen tuto větu obrátit a říci: „Církev v duších umírá.“ Dnes je církev vskutku nahlížena jenom jako určitý druh politického aparátu. Mluví se o ní totiž jenom za pomoci politických kategorií, což platí dokonce i pro biskupy, kteří formulují svoje pojetí budoucí církve z velké části téměř výlučně politickými termíny. Krize

způsobená mnoha případy zneužití, spáchaných kněžskými, vnucuje myšlenku, že církev je dokonce něco nepodařeného, čeho se musíme sami chopit a znovu vytvořit. Avšak církev námi vytvořená nemůže prezentovat žádnou naději.

Ježíš sám přirovnal církev k rybářské síti, která zahrnuje ryby dobré a špatné, přičemž je na Bohu, aby na konci oddělil jedny od druhých. Dále je zde podobenství o církvi jakožto poli, na kterém roste pšenice, kterou vysadil Bůh, ale také koukol, který ve skrytu zasel „nepřítel“ mezi pšenici. Koukol na Božím poli skutečně bije do očí svým množstvím a také špatné ryby v síti projevují svoji sílu. Pole však přesto zůstává Božím polem a síť zůstává sítí Božího rybolovu. A v každé době jsou a budou nejenom koukol a špatné ryby, nýbrž také Boží setba a dobré ryby. Zvěstovat silně a stejnou měrou obojí není falešná apologetika, nýbrž nezbytná služba pravdě.

Léon Bonnat: Job (1880)

L. Bonnat

V tomto okruhu je nezbytné odkázat na důležitý text z knihy Zjevení sv. Jana. Dábel je tam označen jako žalobník, který obviňuje naše bratry před Bohem dnem i nocí (Zj 12,10). Apokalypsa tak přejímá myšlenku, jež je středem příběhu, který rámuje knihu Job (Job 1.2,10; 42.7-16). Vypráví se zde, jak se ďábel pokouší diskreditovat bezúhonnost a bohabojnost Joba jako pouze něco vnějšího a povrchního. Právě o tom mluví kniha Zjevení: ďábel chce dokázat, že neexistují bohabojní lidé a že veškerá bohabojnost je pouze vnějšková. A kdyby bylo možné ji podrobit zkoušce, brzo by se zdání bohabojnosti vytratilo. Příběh začíná disputací mezi Bohem a ďáblem, přičemž Bůh poukazuje na Joba jako na bohabojného muže. Proto dojde ke zkoušce, aby se zjistilo, kdo má pravdu. »Vztáhni svou ruku a dotkni se všeho, co má – argumentuje ďábel – a uvidíš, zda ti nebude zlořečit do tváře«. Bůh dopustí tuto zkoušku, z níž Job vychází bez úhony. Dábel však pokračuje a říká: »Kůži za kůži! Člověk se vzdá všeho, co má, aby si zachránil život! Vztáhni však ruku a sáhni mu na kosti a na maso: přísahám ti, že ti bude do tváře zlořečit!« (Job 2,4). Bůh dá tedy ďáblu druhou možnost. Dopouští tak, aby vztáhl ruku na Joba. Pouze jej nesmí zabít. Pro křesťany je jasné, že Jobem, který za celé lidstvo exemplárně stanul před Bohem, je Ježíš Kristus. V Apokalypse je drama člověka představeno v celé svojí šíři. Proti Bohu Stvořiteli se staví ďábel, který diskredituje celé stvoření a celé lidstvo. Obrací se nejen k Bohu, ale především k lidem slovy: „Podívejte se, co udělal tento Bůh. Stvoření je zdánlivě dobré. Ve skutečnosti je však jako celek plné mizérie a ohavnosti.“ Očerňovat stvoření ve skutečnosti znamená očerňovat Boha. Dábel chce dokázat, že samotný Bůh není dobrý, a chce nás od Boha odloučit.

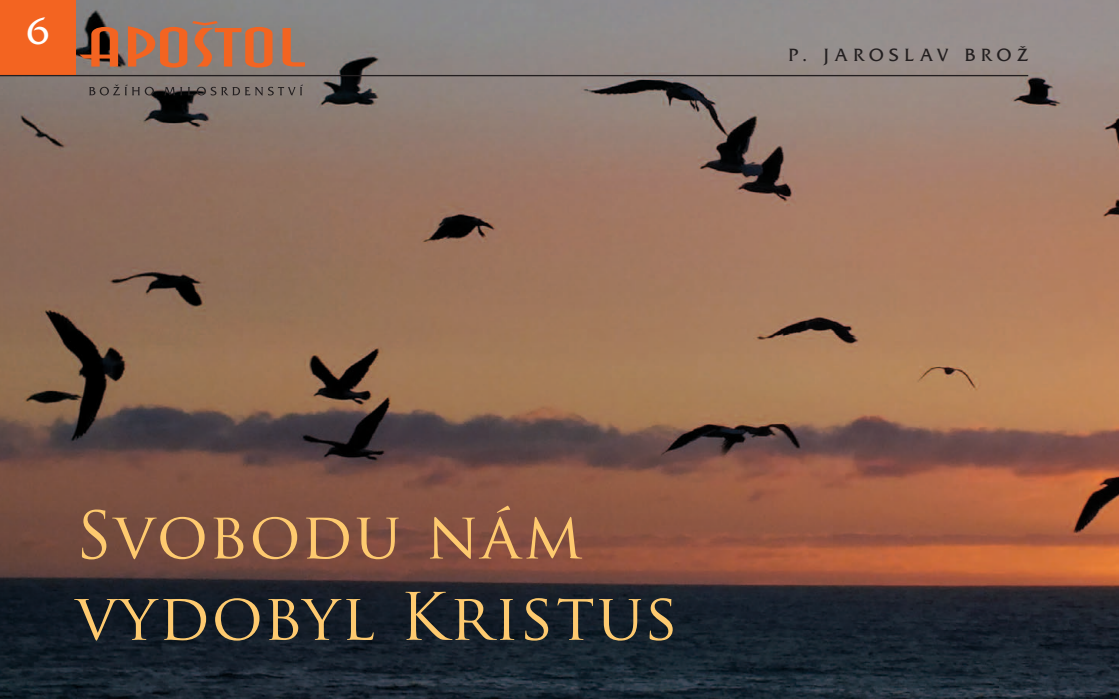
Aktuálnost toho, co říká kniha Zjevení, je zřejmá. Obžaloba vznesená proti Bohu se dnes soustředí především do obžaloby Jeho církve jakožto celku. Takto nás od ní chce odloučit. Idea nějaké lepší církve, kterou si sami vytvoříme, je ve skutečnosti ďáblův návrh, kterým nás chce odloučit od živého Boha, a používá k tomu prolhanou logiku, do níž upadáme až příliš snadno. Nikoli, církev také dnes není tvořena pouze špatnými rybami a koukolem. Církev je Boží i dnes, a právě dnes je také nástrojem, kterým nás zachraňuje Bůh. Je velmi důležité stavět proti ďáblovým lžím a polopравdám celou pravdu. Ano, hřích a zlo v církvi jsou. Ale také dnes je církev svatá a nezničitelná. Také dnes existují mnozí lidé, kteří pokorně věří, trpí a milují a ve kterých se nám ukazuje pravý Bůh – Bůh, který miluje. Také dnes má Bůh ve světě svoje svědky (martyres). Jenom je třeba bdít, abychom je viděli a naslouchali jim.

Termín svědek (martyr) je vzat z procesního práva. V procesu proti ďáblu je Ježíš Kristus prvním a autentickým svědkem Boha, prvním mučedníkem, jehož pak mnozí následovali. Církev je dnes jako nikdy církvi mučedníků a tím svědkyní živého Boha. Díváme-li se bdělým srdcem okolo a nasloucháme, můžeme všude mezi prostými lidmi, ale také ve vysoké církevní hierarchii nalézt svědky, kteří se svým životem a svým utrpením nasazují pro Boha. Lenivé srdce si jich nechce všimnout. Mezi velké a základní úkoly našeho zvěstování patří v mezích našich možností vytváření životních prostorů víry a zejména jejich nalézání a uznávání.

Úryvek textu Benedikta XVI. z 11. 4. 2019

„Církev a skandál zneužívání“.

Celý text lze najít na www.radiovaticana.cz

SVOBODU NÁM VYDOBYL KRISTUS

Není snad žádná filozofická škola, žádný právní řád a žádná kultura, pro kterou by nebyla cennou devizou lidská svoboda. Tento pro člověka velmi vzácný pojem se ovšem těžko definuje. Proto se lépe vyjadřuje obrazy, přirovnáními nebo konkrétními zkušenostmi. Od starověku člověk pošilhával po svobodě ptáků. Zdá se nám, že si létají, kam chtějí a kdy se jim zachce. Pro člověka těžko překonatelné překážky jako bezbřehé moře, vysoký horský hřeben nebo propastně hluboký kaňon jsou pro krále létavců orla i pro bezvýznamného vrabce hračkou. Je „nad věci“. Ptačí svoboda je ovšem jen symbolem svobody pro člověka. Ornitolog ví, že všechny druhy ptáků se řídí pudy darovanými jim od Stvořitele. Nelze je jistě považovat jen za hračky na klíček nebo elektrický pohon, ale stejně tak jim nelze připisovat svobodu větší, než má člověk.

V dějinách dostala svoboda podobu zákonem zaručených práv. Té v mnohých společnostech požívali jen ti, kdo jsou občany určité skupiny; cizinci, podrobené národy

a otroci například měli práva velmi omezená. Filozofové, kteří zkoumají také vnitřní svět člověka a jeho zařazení do lidských vztahů, poukazují na to, že člověk může být svobodný nebo nesvobodný jako jednotlivec uvnitř. Kolik závislostí, které se stávají doslova otroctvím, mohou člověku přivodit nezkrocené vášně, živý hněv nebo závist, holdování omamným látkám nebo opojení bezuzdnou zábavou. Není třeba připomínat novou formu takového otroctví v závislostech na sociálních sítích, herních automatech nebo nereálné popularitě vyjádřené stupidními facebookovými „lajky“. Starověcí kynikové učili, jak se stát svobodnými od společenských konvencí. Stoičtí filozofové zase nacházeli pravou svobodu člověka v tom, že se podřídí svět řídícímu rozumu – Logu, a v tom najdou své sebeurčení.

V Bibli nacházíme plnou podobu lidské svobody v Ježíši Kristu. Až v jeho světle může člověk poznat, čím vším je jeho život spoután, omezen, nenaplněn. Dobře je to patrné v silně vyhoceném sporu, který

Ježíš vede o svátcích stánků v Jeruzalémě s tamějšími židy. Těm, kteří už v něj uvěřili, oznamuje: „Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí“ (Jan 8,31–32). Opravdová svoboda tedy není v tom, že se člověk zbavil všech vazeb poslušnosti a ohledů na druhé. Ježíš spojuje svobodu se svým slovem, pravdou a učednictvím. Všechny tři pojmy vyžadují vztah. „Vytrvat v jeho slovu“ znamená přijmout evangelium jako zákon svého života, měřítko, podle kterého budu každý den poměřovat své lidství. Pravda se obecně definuje jako shoda, harmonie. Tedy jen když dovolím, aby moje mysl, moje srdce, moje rozhodování bylo v souladu s živým, skutečně existujícím Bohem, mohu nalézt také soulad, harmonii sám v sobě. A učednictví jako následování Ježíše mně sice nepřinese život pohodlný, ale zato smysluplný, takový, který má cíl. A v tom je svoboda.

Nejvíce se o této svobodě v Kristu dovídáme od svatého Pavla. Podle něj je svoboda naše

povolání: „Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte láskou“ (Gal 5,13). Apoštol připomíná, že svobodné srdce nenajdeme v sebestřednosti a v přehlížení druhých, jako by nám byli v životě přítěží a nesnesitelnou překážkou. „Služba lásky“ je tím nejvyšším projevem svobody, ve které dorůstáme kvalitám Boha, který je láska (srov. 1 Jan 4,8). Pavel nás také nenechává na pochybách v tom, jaké konkrétní projevy tato svoboda má. Je to především osvobození od hříchu: „Hřích už nebude mít nad vámi moc!“ (Řím 6,14). Hřích nás totiž odcizuje sobě samým, takže se cítíme jako ztracení, nesví, bez kořenů v životodárné půdě, tedy v Bohu. I když by se mohlo na některých místech Pavlových listů zdát, že apoštol úplně boří jakýkoli – i Boží – zákon, není to pravda. Jen chce zdůraznit, že v Kristu jsme vstoupili do nové smlouvy, v níž už je zákon vepsán do lidských srdcí (srov. Jer 31,33). Je to tedy Boží milost, která proměňuje srdce a dává mu radost z toho, že může nejen navenek, ale i uvnitř žít podle „dokonalého zákona svobody“ (Jak 1,25).

Svoboda v Kristu nám nepřináší ale jen vnitřní, morální svobodu. Kristus přemohl i nepřátelské mocnosti, ďábla a jeho pomocníky, kteří zotročují člověka mimo jiné také „strachem ze smrti“ (srov. Žid 2,14–15). Fyzická smrt sice stále existuje, ale ti, kdo jsou v Kristu, žijí v naději, že bude přemohena. „Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt“ (1 Kor 15,26). V této vizi nacházíme v částečné svobodě zde na zemi naději, že jednou budeme v Bohu svobodní úplně. Bude to tehdy, až Bůh bude „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28). Není to dostatečný důvod k tomu, abychom se svou darovanou svobodou nakládali odpovědně?

P. JAROSLAV BROŽ ■

Přítomnost hříchů v církvi nás nutí ptát se, co znamená milovat církev jako matku. „O mamince se neříká nic špatného“ – zdůrazňují někteří. Tady se ale objevuje nebezpečí, že budeme zaměňovat dobro církve s dobrem (zájmy) některých skupin, prostředí nebo individuálních osob v rámci církve. Situace přitom občas vyžaduje právě rázně zakročit a mocně, prorocky ukázat na zlo přítomné v církvi, které se do církve dostalo prostřednictvím lidí.

Láska k rodící se církvi nebránila prvním křesťanům mluvit o zradě a sebevraždě apoštola Jidáše nebo také o zradě Petra. Tyto pro křesťany určitě nemilé skutečnosti se staly součástí Svatého písma a tímto způsobem se dostaly až k nám. Evangelisté nám tímto způsobem ukazují, že láska k církvi nemůže znamenat předstírání a přetvárování kvůli zlu, které se církve dotýká zevnitř. Láska k církvi nemá nic společného se solidaritou ve zlém, která nutí za cenu dalších a dalších kompromisů a ústupků bránit tzv. „své lidi“.

V dnešní mediální době víc než kdykoliv platí slova z evangelia, že není nic, co by nebylo odhaleno. Ostrým, transparentním pravidlům jsou v demokratickém světě podřízeny všechny instituce. Není důvod, proč by se církev měla dožadovat, aby byla v tomto směru nedotknutelná. Navíc, pokud by se církev o to snažila, bylo by to se škodou pro její prorockou činnost, protože by to zpochybňovalo její věrohodnost. Někdo by mohl přece připomenout slova z evangelia, že je potřeba nejdřív odstranit trám ze svého oka a teprve potom se věnovat třískám v očích ostatních. Tato slova se vztahují nejen na osoby, ale také na instituce a struktury. Někdy se přece stane, že součet zlých individuálních voleb tvoří strukturu zla a strukturální zlo. Slabost lidí rodí hořké plody v rámci insti-

tucí: neschopnost odvážně reagovat proti zlu a lhaní struktur, které jsou potom prostředky k deformaci dalších osob. Bible je plná prorockého hněvu nad zlem zkostnatělých náboženských struktur. Všimněme si, že Ježíš byl odsouzen k smrti v důsledku konfliktu se zkorumpovanými představiteli židovského náboženství. Proti nejasnému jednání židovských náboženských vůdců stavěl Ježíš pravdu a transparentnost své nauky. Láska Krista k židovskému národu, k židovskému náboženství a tradici ho paradoxně přivedla do otevřeného konfliktu s lidmi u náboženské a politické moci. Nakonec Ježíš odevzdal život za svůj národ. Z této smrti, z probodeného boku, se narodila církev – svatá církev hříšníků.

V čem spočívá svatost církve hříšníků, která se neustále potřebuje očišťovat? Především v tom, že Kristus miloval církev a že to Kristus je hlava církve. Sv. Jan Pavel II. v „Novo millennio ineunte“ připomíná, že vyznávat víru ve svatou církev znamená totéž, co ukazovat církev jako nevěstu Kristovu, pro kterou Kristus sám sebe oběto-

VĚŘÍM VE SVATOU CÍRKEV

val právě proto, aby ji posvětil. Proto také, když se církev očisťuje, vyznává hříchy a dělá pokání, nepoužívá formulaci, která by nasvědčovala tomu, že to církev je pachatel zla. Neomlouváme se za církev, která je mystickým tělem Ježíše Krista, protože jinak by to znamenalo, že se omlouváme také za Ježíše. Měli bychom ale uznat a vyznat zlo, kterého se dopustili členové církve. Tito členové, kteří – i když měli Krista na rtech – šli opačným směrem než ten, ve kterém je Duch Svatý, který vede církev k plnosti pravdy. Pokud by se měl někdo omlouvat za církev jako celek a mystické tělo Krista, tak by to mohl být jedině Kristus sám. A lze říct, že – svým způsobem – se na kříži svému Otci omluvil, když prosil za lidi: „Odpusť jim, protože nevědí, co činí.“

Když říkáme o církvi, že je svatá, nemyslíme tím, že katolíci se v praxi morálně nějak zásadně odlišují kvalitou života od nekatolíků. Spíš tím naznačujeme, že jako věřící se podílíme na tom, co je svaté. Jsme společenství svatých, protože jsme obdrželi svátost křtu svatého. Přijetí této svátosti vyžadovalo po nás

a po našich rodičích nikoliv morální dokonalost, ale víru v milost, přicházející od svatého Boha. Tvoříme společenství svatých, protože se zúčastňujeme svaté eucharistie. Někteří lidé tvrdí, že přece je možné být poctivým člověkem a do kostela nechodit a že někteří nevěřící žijí lépe než ti, kteří do kostela chodí. Toto může být pravda, ale přece my nepřijímáme svátosti proto, že jsme toho hodni, ale proto, že to potřebujeme. Nezúčastňuji se mše svaté proto, že jsem svatý, ale proto, aby mě Bůh posvěcoval. Nazýváme se svatou církví, protože tvoříme jedno společenství – které přesahuje hranice času a prostoru – s apoštoly, Pannou Marií, mučedníky, vyznavači, všemi svatými a anděly. Také spojení s bratry a sestrami, kteří zesnuli v pokoji s Kristem, nekončí – naopak, podle neustávající víry církve se ještě víc utužuje díky vzájemné výměně duchovních dober.

Problém je, že k tomu, abychom byli schopni pochopit svatost církve, potřebujeme věřit. Bez víry je těžké vysvětlovat někomu, že hlavou církve je Kristus vzkrísený, že svátosti jsou svaté, protože to Bůh v nich nás obdarovává svou milostí, nebo že existuje reálné společenství mezi těmi, kteří jsou v nebi, v očištění a na zemi. Proto je potřebná svatost pro společenství církve, která by ve světě byla čitelným znamením dokonce i pro ty, kdo nevěří. Taková svatost je darem a úkolem víc pro společenství, než pro jednotlivce. Kéž by se jednotliví členové církve tak sjednotili, aby svět poznal, že to Bůh Otec poslal Ježíše a že si zamiloval svět stejně jako Ježíš – za to prosil Ježíš v getsemanské zahradě. Pokud dnes svět nepoznává v Kristu Spasitele a nepřijímá evangelium, je to hlavně proto, že nevidí komunity, které by svědčily, že nezištná jednota v lásce je možná.

Církev neustále ukazovala ideál, vybízela k dokonalosti, ale zároveň bránila pravdu,

že do církve patří také – a možná spíš především – hříšníci. Mezi autentickým životem podle evangelia a zradou a hloupostí stále zaznívá Ježíšovo podobenství o pšenici a pleveli. A slova Ježíše, abychom dovolili, ať vše roste až do žní. Navíc, konečný soud milosrdenství patří jedině Bohu. Proto také církev blahorečí a svatořečí některé členy církve, ale nikdy oficiálně neprohlašuje, že někdo byl určitě odsouzen k peklu. Církev nikoho k peklu neodsuzuje, i když odděluje dobro od zla, odsuzuje zlo a vyzývá k obrácení.

První komunity křesťanů žily v určitém rozpolcení mezi vědomím velikosti a svatosti povolání Kristových učedníků a pohoršující realitou hříchů. V dopise Efeským čteme, že Ježíš Kristus miloval a očistil svou církev, aby byla čistá, bez poskvrny a svatá. V prvním listě sv. Jana je přesvědčení, že ten, kdo se jednou obrátil a přijal Krista za Spasitele, neměl by už hřešit, protože každý, kdo se narodil z Boha, nehřeší, protože je v něm Boží semeno. Na druhou stranu ale čteme v dalších dopisech Nového zákona, že hřích je přítomen v životě prvních křesťanů. A navíc v dopisech čteme, že pokud říkáme, že nemáme hřích, lžeme sami sobě a není v nás pravda. Je zřetelné, že život podle evangelia je od začátku uměním prožívat napětí mezi zklamáním a slabostí a mezi povznášejícími ideály a zkušeností síly Boží milosti.

Pohled na dějiny církve a na současný zápas s hříchem by nás neměl vést ke komentování dnešních skandálů a problémů slovy: „To není nic nového. Vždy to tak bylo. Je potřeba zachovat klid.“ Zlo nesmíme bagatelizovat nebo si na ně zvyknout. Naopak, když se díváme na různé bolestné a pohoršující situace, měli bychom si připomínat slova Ježíše, že tento druh démonů lze vyhnat jen postem a modlitbou.

P. Josef Pierzchalski SAC ■

Kdo jí tento chléb?

Dle statistik francouzského Ministerstva vnitra bylo ve Francii v roce 2018 znesvěceno 872 katolických kostelů (v roce 2017 jich bylo 978). Skoro v každém případě se znesvěcení nějak dotklo Nejsvětější Svátosti. Ať byly důvody znesvěcení jakékoliv, je potřeba si uvědomit, že nejde jen o trestný čin. Jedná se také – a možná především – o čin zasahující do duchovní oblasti, i když je možné, že samotný pachatel si to plně, nebo vůbec, neuvědomoval.

DŮM CHLEBA

Ne vždy lze asi od pachatele čekat nějaké duchovní vědomí a citění, zvláště ve vztahu k Eucharistii. Také je těžké posoudit jednotlivé důvody znesvěcení. Ani na straně věřících nejsou všichni jednotní v názorech, jak by se měla tato situace řešit. Když se třeba v diecézi Poitiers událo během tří měsíců skoro dvacet znesvěcení, arcibiskup této diecéze, Mons. Pascal Wintzer, řekl: „Nechtěl bych, aby kvůli znesvěcování musely být kostely zavřené. Mnozí lidé tyto kostely navštěvují, a nejsou to jenom katolíci. Někteří přichází do kostela, protože se jim kostel líbí a obdivují architekturu a umění. Jiní hledají v kostele ticho a snadněji se dokážou soustředit. Je potřeba některé předměty zajistit, aby kostely mohly být otevřené. Lze také uvažovat nad odstraněním Nejsvětější Svátosti, pokud kostel není pravidelně používán. Spíš bych volil toto řešení, než úplně kostel uzavřít.“ Toto ale vyvolalo otázky některých katolíků: „K čemu je otevřený kostel bez Nejsvětější Svátosti?“

Jsme asi schopní pochopit, jak to otec arcibiskup myslel, že ponechat otevřený kostel za cenu odstranění Nejsvětější Svátosti (pro její bezpečnost) má také své odůvodnění. Nicméně je dobré se zastavit u otázky, která v diskuzi zazněla, a zamyslet se nad významem Nejsvětější Svátosti pro nás.

Kostel je dům Chleba. Tento Chléb pro nás sestoupil a neustále sestupuje z nebe. Každý kostel je svým způsobem Betlémem. „Bejt-lechem“ hebrejsky znamená dům chleba. Pán sestupuje, aby s námi zůstal: Bůh s námi (Emmanuel). Každá freska, výzdoba, vitráž, každý obraz, socha a květina – vše svědčí o přítomnosti Boha, který se stal člověkem a zároveň se stal Chlebem. Architektura a výzdoba kostela by měly tuto přítomnost zdůrazňovat, oslavovat a připomínat. Jsou doplňkem a zvelebením Eucharistie, i když v dnešní době zůstávají pro mnohé návštěvníky kostela středem pozornosti, zatímco Bůh – tak pokorný, že je skrytý v bílé hostii – je „přehlédnutelný“. Je ale potřeba poznamenat, že kostel je sice prostorem a domem nebeského Chleba, nikoliv však „cílovým“ místem pro tento Chléb. Podobně (při vši úctě k Eucharistii a s vědomím nedokonalosti přirovnání) jako pekárna není cílovým místem, pro které se peče chléb. Bůh přichází k člověku a pro člověka. Chléb z nebe sestupuje pro člověka. Do kostela člověk přichází pro tento Chléb. Kostel se tak stává místem setkání.

BOŽÍ TĚLO

Jak je tomu ale dnes? Víme, že na mnoha místech se kostely uzavírají, protože jsou prázdné. „Prázdné“ znamená, že nejsou lidé. Zavření kostela předchází totiž uzavření se člověka vůči svátostem, a především vůči svátosti Eucharistie. Důvodů je víc. Třeba doba, ve které žijeme a která zužuje naši optiku na emoce a pocity. Potom vzni-

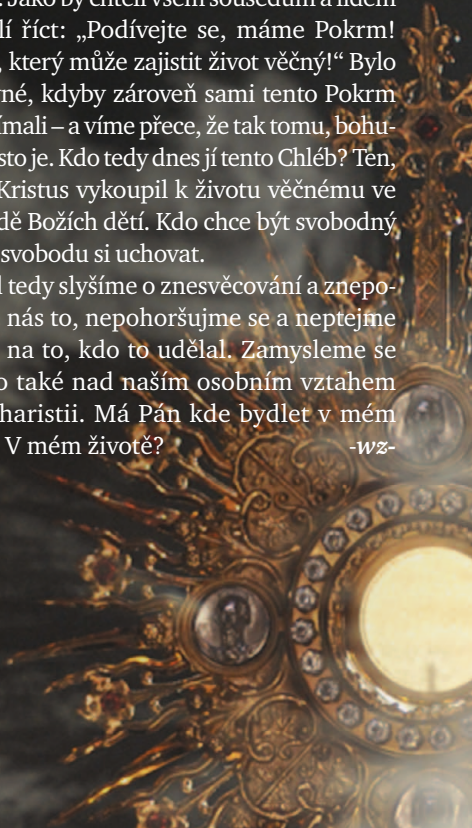
kají otázky: „Proč bych měl přijímat, když necítím, že by mi to něco dávalo? Proč bych měl jít do kostela, když stejně nepřijímám? Pomodlit se přece můžu doma.“

Proč tedy? Pán Ježíš v evangeliu říká: „Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.“ (J 6,58) Jde o život. Kdo nepřijímá Chléb z nebe, nemá v sobě život. Jde především o život věčný, proto také, dokud člověk žije na zemi, jeho duchovní stav není viditelný. Jednou se ale objeví, až pozemský život skončí.

Každý rok církev slaví slavnost Těla a Krve Páně. Je dobré si uvědomit, zvláště tam, kde jsou ještě eucharistické průvody, proč se takový průvod koná. Katolíci nesou v průvodu nebeský Chléb – Tělo Krista. Toto Tělo velebí a modlí se. Tím vyznávají svou víru a radost, že Pán je s nimi. Chtějí Krista ukázat světu a svět – svou obec, pole, zahrady – ukázat Kristu. Jako by chtěli všem sousedům a lidem v okolí říct: „Podívejte se, máme Pokrm! Chléb, který může zajistit život věčný!“ Bylo by divné, kdyby zároveň sami tento Pokrm nepřijímali – a víme přece, že tak tomu, bohužel, často je. Kdo tedy dnes jí tento Chléb? Ten, koho Kristus vykoupil k životu věčnému ve svobodě Božích dětí. Kdo chce být svobodný a tuto svobodu si uchovat.

Pokud tedy slyšíme o znesvěcování a znepokojuje nás to, nepohoršujeme se a neptejme se jen na to, kdo to udělal. Zamysleme se u toho také nad naším osobním vztahem k Eucharistii. Má Pán kde bydlet v mém srdci? V mém životě?

-WZ-

Zmrtvýchvstání je pro hříšníky

Vtělení našeho nejsvětějšího Pána bylo zvěstováno Panně Marii. Ale jeho zmrtvýchvstání bylo zvěstováno obrácené hříšnici – Marii Magdalské. Mělo to svůj důvod. Jenom čistota a bezhříšnost mohla uvítat nejsvětějšího

Marie Magdalská pod křížem
(Francesco Hayez, 1827)

Syna Božího na světě, proto jej také neposkvrněná Maria potkala v Betlému. Ale jen kající se hříšnice, která vstala z hrobu hříchu do nového života v Bohu, mohla plně pochopit význam vítězství nad hříchem. Proto právě Marie Magdalská uslyšela radostnou zprávu o zmrtvýchvstání. V tomto se skrývá úžasná pravda o Velikonocích: zmrtvýchvstání je pro hříšníky! Toto je absolutní a konečný důkaz toho, že Pán opravdu nepřišel povolát spravedlivé, ale hříšníky.

Mnozí lidé si myslí, že dnešní svět přišel o naději. Vskutku, můžeme mít dojem, že teď trvá děsivě dlouhý Velký pátek, ve kterém se zdá, že vše, co je Boží, prohrává. Budoucnost ještě nikdy nebyla tak úplně nepředvídatelná. Nejsme ani tak v přechodné etapě, kterou projdeme díky víře v pokrok, ale spíš v etapě, kdy vcházíme do neznámých oblastí – bez radosti, bez iluze změny, bez naděje. Celý svět se nachází ve stavu duchovního vdovství, stlačen trýznivým pocitem opuštěnosti. Jako člověk, který se vydal na cestu života, těšil se z doprovodu dobrého přítele a teď byl navždy zbaven jeho přítomnosti. Přicházejí k nám války a zprávy o válkách. Hospodářská situace je v naprostém nepořádku. Komunismus okrádá lidi o duše. Falešná výchova bere lidem víru a člověk není připraven přijmout diktát světa. Z úst se sypou banality a srdce člověka pomalu hořkne, protože nemůže realizovat své věčné touhy. Zmatek, chybějící naděje a zoufalství jsou všudy přítomné.

Zázrak zmrtvýchvstání se může uskutečnit znovu. Svět se může znovu zvednout, přece od dob křesťanství se tak stalo už několikrát. Nedělejme si ale iluze – svět se neobrodí k pokoji jen díky politickým a ekonomickým reformám. Může se znovu zvednout jen díky duchovní obnově srdcí a duší lidí.

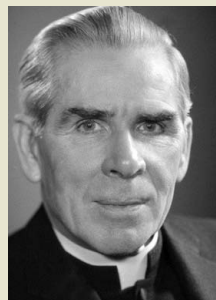
Zmrtvýchvstání našeho Pána neznamenalo návrat ke starému způsobu života. Zmrtvýchvstání bylo lekcí o věčně se obnovujícím Božím narození. Jde totiž o to, že prostředkem k obnově světa není obnova společnosti, ale znovuzrození z mrtvých, které se dokonává díky Boží moci v Kristu. Nemáme tedy obnovit starý život, ale narodit se do nového života. Musíme zvenku přijmout novou sílu, bez které budeme hnít v hrobech. Kristus vstal z mrtvých díky Boží moci. Pokud budeme vkládat naději v jinou moc, naše úsilí přijde nazmar. Vzkříšený dal tuto moc svému mystickému tělu – církvi. Jeho život k nám proudí skrze svátosti.

To, co je pravda ve vztahu ke světu ponořenému do zoufalství, je také pravda ve vztahu k jednotlivým osobám. V našem světě je mnoho lidí, kteří ztratili cestu. Je hodně těch, jejichž hříchy byly tisíckrát předmětem psychoanalýzy, ale ani jednou nebyly odpuštěny. Je mnoho zhořklých bolestí těl, které nikdy nezakusily sladké vize kříže. Je hodně srdcí, která plnila tisíce svých vlastních přání a nakonec prožila zklamání. Je také mnoho chudáků, kteří si mysleli, že díky bohatství najdou klid duše. Je mnoho ponořených do alkoholu, kteří si mysleli, že díky tomu zapomenou.

Všem je určeno velikonoční poselství: Nemáte důvod zoufat! Zmrtvýchvstání bylo zvěstováno Marii Magdalské, duši, která kdysi byla stejná jako ta vaše.

**Arcibiskup
Fulton Sheen**

*Úryvek přednášky
z 12. dubna 1936*

CESTA NA ZÁPAD: NĚMECKO

■ P. ŠTĚPÁN SMOLEN

„Za farářem můžete, ale nebude na vás mít čas. Chystáme totiž dětský den,“ řekla mi sekretářka a otevřela dveře do potměného pokoje, kam přes žaluzie pronikalo jen pár úzkých pruhů světla.

Za ředitelským stolem seděl stařec a právě lepil konfety.

Vypadal u své činnosti soustředěně, avšak na dotaz, zda by neměl dva metry čtvereční pro poutníka, odpověděl, že měl, neboť gemeindehaus je prostorný a prázdný. Dostal jsem klíčky a instruktáž, kudy kam dojdu.

Osmělen prvotním úspěchem odvážil jsem se zeptat:

„A nebude dnes večer mše svatá?“

„Ne.“

„A zítra ráno?“

„Ne, byla v neděli, nestačí?“

„Vy tu přes týden bohoslužby nemíváte?“ podivil jsem se.

Zdá se, že pouhá má otázka lepiče konfet rozdráždila.

„Prvotní křesťané taky neměli. Myslíš, že je Bůh zvědavý na to, jak se před ním plážíme? Je snad zvědavý na všechno to naše servilní poklonkování a jeho nekonečné velebení? Není snad Bůh otec? Který táta by chtěl mít z dětí patolízaly? Otec nepotřebuje naše modlení, ale chce, abychom šli ven a ukázali, co jsme se od něj naučili – tam mimo kostel. Je ti to jasné?“

„Ne.“

„Není snad třeba prokazovat lásku k Bohu především láskou k lidem?“

Mlčel jsem. Pater na mě poprvé pořádně vzhlédl od lepidla a přeměřil si mě pohledem jako zjevení ze středověku. Nejspíš čekal, že se budu ze svých bludů kát nebo se aspoň začnu hájit. Nakonec jsem řekl:

„Já, otče, lidi jen tak milovat nedovedu. Jsem upír, co saje lásku z nich, místo aby ji dával. Když se nesyťím masem dobrého pelikána, všechno se mi zvrhne v sebelásku. On řekl, že když ho nebudeme jíst, nebudeme mít v sobě život. Chci to dělat denně. A chci být před ním na kolenou, abych se neklaněl něčemu někde jinde.“

„Církev by neměla být zahleděná do sebe,“ řekl.

„Do sebe ne, do Boha.“

„Není to totéž?“

„Není.“

„To je jedno,“ mávl rukou. „Kostelní katolictví už nikoho neosloví. Je třeba vyjít k lidem. Ne je poučovat, ne jim přikazovat, ale přijmout je, jací jsou. Mít pro ně otevřenou

náruč, obvazovat jejich rány, odpovídat na jejich skutečné potřeby.“

Farář byl téměř ve vytržení.

„Jenže,“ zeptal jsem se, „co když ti lidé dokážou všechny své potřeby nasytit, ale chybí jim prostě Bůh? Co když člověku schází především ten, po kterém se hladoví i tehdy, když je jinak syto? Co když lidem neprospějeme tím, že jim nadbíháme? Co když jim lépe posloužíme, pokud je předejdeme před svatostánky a ukážeme zdroj, z něhož všechno vyvěrá?“

Farář mlčel – ne snad proto, že by se mnou souzněl. Spíše ztratil důvěru ve smysl další debaty.

„Zpovídáte, otče?“ zeptal jsem se ještě na svou obvyklou anketní otázku.

„Co? Někoho jsi zabil?“

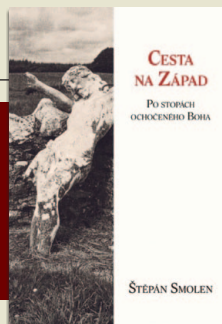
„Nemyslím teď mě, ale obecně, lidi.“

„Ne, ani ne. Většina jich už k prožitku Božího odpuštění kněze nepotřebuje. Myslíš, že je to špatně?“

Pokrčil jsem rameny, rozloučil se s knězem a vydal se podle instrukcí do gemeindehausu. Něco mi říkalo, že konfety na dětské dny už nebudou brzy potřeba a nakonec bude stačit jen nějaká decentní výzdoba na den seniorů. Církev, která vyjde k lidem a dá jim všechno, avšak neukáže Boha, se totiž stane stejně zbytečnou jako kuchař, který nevaří, jako doktor, který je sice milým společníkem, ale nepředepisuje už léky.

Všechno kromě Boha je totiž lépe k dostání jinde.

Úryvek knihy „Cesta na Západ. Po stopách ochočeného Boha.“ P. Štěpán Smolen, Hesperion 2018, formát B5, měkka šitá vazba, 208 stran. Tuto knihu jako i další z produkce nakladatelství Hesperion lze zakoupit ve většině křesťanských knihkupectví, nebo na stránce obchod.hesperion.cz. Cena knihy (v době vydání čísla) 199 Kč.

Mučedník lásky

ROZHOVOR

S P. JANEM LARISCHEM,
DIECÉZNÍM POSTULÁTOREM
PROCESU BLAHOŘEČENÍ OTCE
RICHARDA HENKESE SAC.

✚ Otče, v neděli 15. září 2019 se usku-
teční blahořečení otce Richarda Henkese,
německého pallotina, který působil také
na území ostravsko-opavské diecéze. Byl
jste pověřen otcem biskupem Františkem
Lobkowiczem, abyste měl na starosti pro-
ces blahořečení otce Henkese na diecézní
úrovni. Kdy a jak začala tato vaše cesta
s otcem Henkesem a co patří k úkolům
postulátora?

Striktně vzato jsem otcem biskupem
Františkem nebyl pověřen zabývat se pro-
cesem blahořečení P. Richarda Henkese.
Vše vyplynulo tak nějak postupně a nená-
padně. Od počátku, když jsem se dozvěděl,
že se chystá proces blahořečení P. Richarda
Henkese, jsem tuto skutečnost vnímal jako
významnou a důležitou pastorační situaci,
a to hned dvojím způsobem. Především to
byla pro mne výzva podívat se, jak tady žila
církev v minulosti, a zapomenuté skuteč-
nosti znovu vynést na světlo přítomnosti.
Druhým silným impulsem byla sama skuteč-
nost existujícího procesu blahořečení. Když
církev zviditelňuje tímto procesem něja-
kého člověka – snad budoucího světce, tak
to musí být jistý signál od Pána Boha a s tím
signálem je potřeba pracovat.

Kontaktoval jsem P. Manfreda Probst, který byl postulátorem diecézního procesu v limburgské diecézi. Dokonce jsem ho při nějaké příležitosti v Schönstattu navštívil a dostal jsem darem kopii obrazu paní Beate Heinen, který zviditelňuje mučednickou smrt P. Richarda. Tehdy jsem se potkal i s P. Alexandrem Holzbachem, který zrovna v té době připravoval publikaci o P. Richardovi Henkesovi. Na místě jsme se domluvili, že připravím její překlad do češtiny. V té době vydali němečtí pallotini také filmový dokument o životě P. Richarda. Ve spolupráci s TV Noe se podařilo vytvořit jeho českou mutaci. To vše se stalo v roce 2006.

V roce 2009 byla vytvořena putovní výstava o životě P. Richarda Henkese. Nyní se znovu aktualizuje a opět začíná putovat po farnostech ostravsko-opavské diecéze, ale nejen tam.

Mezitím už od roku 2003 probíhala v Limburgu diecézní část procesu blahořečení. Pomáhal jsem při překládání a ověřování svědectví osob, které se s P. Richardem setkaly. Nemohu říci jinak, než že zvlášt-

ním Božím řízením jsem naprosto nečekaně potkal dvě starší dámy, které o P. Richardovi vydaly významná svědectví. Ta byla zaprotokolována a přiřazena do procesních akt. Přinášela doklady o tom, že P. Richard s velkou citlivostí vnímal vztahy mezi českými a německými obyvateli na Hlučínsku a také že existuje fama sanctitatis – vědomí o jeho svatosti mezi věřícími. Tento zážitek mne – kdykoliv si na něj vzpomenu – naplňuje postojem pokory před Božími plány.

Postupnými kroky jsem se s postavou P. Richarda Henkese seznamoval a hlavně objevoval souvislosti jeho vazby na náš kraj. Působil totiž jako učitel v Ketři a následně v exercičním domě v Branicích. Velice úzce spolupracoval s biskupem Josefem Martinem Nathanem.

✚ **Když jste shromažďoval materiály, postupně jste se určitě také vžíval do života otce Richarda. Jaký otec Richard byl? Jakou měl povahu?**

P. Richard byl nesmírně obětavý a pro víru zapálený řeholní kněz. I když se měnily společenské podmínky a také on sám několikrát na pokyn představených měnil své působíště, nenechal si zít svatou touhu sloužit evangeliu Ježíše Krista.

Byl osobností, která pevně stála za svým přesvědčením.

✚ **Měl určitě nejen silné, ale také nějaké slabé stránky.**

Myslím si, že pro jeho aktivní pracovní nasazení nemuselo být pro některé typy lidí úplně jednoduché s P. Richardem vyjít, popř. s ním sdílet společný život v řeholní komunitě.

✚ **Žije dnes ještě někdo, kdo si na otce Richarda pamatuje? Získal jste nějaké zajímavé vzpomínky?**

Jak jsem zmiňoval výše, byl jsem v kontaktu s lidmi, kteří P. Richarda osobně znali. Mnozí z nich už dnes nežijí.

✚ **Otec Henkes zemřel v Dachau a byl spálen, proto z jeho těla máme v podstatě jenom popel. Co ale osobní věci, dopisy, texty? Zbylo po něm něco, co může dokreslit jeho život a co by pro nás bylo inspirací a pomocí na naší duchovní cestě?**

Nemám bližší informace o tom, zda se dochovaly nějaké osobní věci z koncentračního tábora.

Dochovala se korespondence z doby jeho působení ve Strahovicích, tedy dopisy, které posílal mužům sloužícím v německé armádě, a také dopisy, které posílal z koncentračního tábora Dachau do Strahovic. Jsou součástí příloh procesních akt.

✚ **Byl takový okamžik během procesu blahořečení, kdy jste pochyboval, zda proces v dohledné době úspěšně skončí? Říkal jste si třeba, že to bude na dlouho?**

Na počátku jsem neměl vůbec představu, jak dlouho může takový kanonický proces blahořečení trvat, a ani jsem nad tím nepřemýšlel. Důležitým byl impuls, který ve mně existence procesu blahořečení vyvolala. Bylo potřeba odpovědět a začít něco dělat, nehledě na to, jak bude proces postupovat či jak skončí.

Velmi silně ke mně promlouval a promlouvá titul, který určila Kongregace pro blahořečení a svatořečení pro P. Richarda Henkese, a to: mučedník lásky. Je jím naznačena jak připravenost položit pro víru svůj život, tak jeho ochota k heroické službě bližním. To je výzva aktuální pro každého.

V té době jsem se potkal s plzeňským, dnes už emeritním, biskupem Františkem Radkovským, který byl u zrodu procesu bla-

hořečení. Ten mi tehdy řekl, že je to věc naší ostravsko-opavské diecéze. Pro mne to bylo potvrzením skutečnosti, že P. Richard je náš kněz a že je potřeba si své kněze zviditelnit, zhodnotit a vyzvednout. Kdo jiný by to měl udělat, než my jeho diecéze a jeho spolu-bratři kněží. Významnou byla pro mne také skutečnost, že náš biskup František průběh kanonizačního procesu sledoval a podpo-roval.

❖ Kdybyste někomu dával do ruky obrázek blahoslaveného Richarda Henkese, co byste řekl? V čem nový blahoslavený může pomoci dnešnímu člověku? V čem je jeho svědectví dnes aktuální?

P. Richarda vnímám jako veliký vzor pro nás kněze, a to hned v několika rovinách: obětavě jako kněz sloužil, odvážně formuloval svá kázání a v nich pojmenovával přítomná zla, dokázal jít pomáhat nemocným a umírajícím do infekčního bloku s tím, že se nemusí vrátit zpátky živý.

Je součástí naší zapomenuté katolické minulosti. Máme významné skvělé kněze

– mučedníky, srovnatelné s dobou prvotní církve. Musíme se naučit se k nim hlásit.

Na samotný akt blahořečení P. Richarda se moc těším. Jsem rád, že jsem mohl napomoci k této události.

❖ Jménem čtenářů „Apoštola“ vám, otče, děkuji za rozhovor a prosím, až budete prožívat slavnost blahořečení, pamatujte ve své modlitbě na pallotiny v ČR, čtenáře „Apoštola“ a ctitele Božího milosrdenství. Doufáme v účinnost vaší modlitby – však se s otcem Richardem po těch letech už přece znáte...

Připravil P. Wojciech Zubkowicz SAC

P. Jan Larisch, Th.D., se narodil v roce 1963 ve Vítkově. Kněžské svěcení přijal v roce 1990. V současné době plní funkci prezidenta Diecézní charity ostravsko-opavské a je farářem ve farnosti Ostrava-Svinov. Je autorem mnoha knih a monografií především o kněžských osobnostech.

Otec Richard Henkes bude blahořečen v září tohoto roku

S radostí vám oznamujeme, že Svatý otec František stanovil den blahořečení otce Richarda Henkese na neděli 15. září 2019. Blahořečení se uskuteční v německém Limburgu. Slavnosti budou probíhat také na území ostravsko-opavské diecéze, kde otec Henkes během druhé světové války působil. Podrobný program, který se v současné době připravuje, bude zveřejněn v katolických médiích.

Otec Richard Henkes (1900–1945) pocházel z německé provincie otců pallotínů. Během druhé světové války působil na Ostravsku. Kritizoval nacisty a za svá slova byl poslán do koncentračního tábora v Dachau. Tam 22. února 1945, poté co se přihlásil k ošetřování vězňů nemocných tyfem, zemřel. Může být pro nás nejen svědkem obětavé lásky, ale také vzorem odvahy říct pravdu, když je to potřeba. Ve svém osudném kázání, po kterém byl zatčen, řekl: „Současný režim nepotřebuje inteligentní občany, ale jen stádo ovcí. V dobách prvotní církve byli věřící ochotni se za svou víru obětovat, vzdát se všeho. Víra pro ně byla takovou hodnotou, že pro ni riskovali děti, rodiny, dokonce i život. Takový postoj vyžaduje i dnešní doba. K výchově našich dětí v nacisty ovládaném školství mlčíme, ve veřejném prostoru, který ovládá nacistická ideologie, mlčíme. Přichází doba, kdy nám možnost mluvit bude úplně vzata.“

Otec R. Henkes při koledování na Hlučínsku v roce 1942, rok před svým zatčením.
Archiv P. Jana Larische

Křížová cesta Ježíše Krista v životě P. Richarda Henkese SAC. Malou brožurku (105x165mm, 40 stran) můžete získat za dobrovolný příspěvek na tel. čísle: 566 502 850, 774 521 531 nebo požádat emailem: objednavky@apostol.cz

Ukázka: Popel zesnulého kněze se podařilo uschovat a později propašovat na faru do Dachau. Po skončení války byl popel převezen do kláštera pallotínů v Limburgu. Zde byla urna s popelem zesnulého za přítomnosti členů pokrevní i řeholní rodiny 7. června 1945 uložena na kongregačním hřbitově. Kazatel a zároveň spoluvězeň P. Fischer při této smuteční bohoslužbě prohlásil: „Richard dal svůj život jako obětní dar pro Ježíše Krista.“ Jiný spolu s ním v Dachau vězněný kněz prohlásil: „Vězení bylo školou svatosti, koncentrační tábor Dachau pak zkouškou její zralosti.“

Křížová cesta
Ježíše Krista
v životě
P. Richarda Henkese SAC

Jan Larisch / Beate Heinen

Cesta dvanácti kroků

Každý člověk byl stvořen a zůstává Božím obrazem, ale také v sobě nese tajemství utrpení, zranění a hříchů. Během svého života by měl člověk zrát a dospívat k sebepoznání a sebepřijetí a učit se správně reagovat na život. Bohužel rychlost a povrchnost života, stres a zanedbávání duchovního rozměru často neprospívá zrání a vede k mnoha problémům – mimo jiné k závislostem. Jednu z cest k osvobození od závislostí, sebepoznání a zrání k zodpovědnému a šťastnému životu nabízí program 12 kroků. Původně vznikl v prostředí anonymních alkoholiků. Není to ale program jen pro alkoholiky nebo pro nějak závislé. Může to být velmi inspirativní pomůcka pro všechny, kdo se chtějí zamyslet nad svým životem. Přinášíme popis cesty 12 kroků zpracovaný na základě přednášky prof. Wiktora Osiatyńského.

I. část: krok 1–6

PRVNÍ KROK

Přiznali jsme svoji bezmocnost nad (...) – naše životy se staly neovladatelné.

První krok je základ pro uzdravování z jakýchkoliv závislostí. Na základu se staví. Znamená to ale, že je potřeba základ vykopat, připravit. První krok je takové kopání ve svém životě, ve své minulosti. Podstatou závislosti je psychologický mechanismus, který závislému člověku říká, že není závislý. Člověk buď popírá, že má problém, nebo minimalizuje problém a jeho důsledky. Kdyby tento psychický mechanismus nepůsobil, samotná fyzická závislost by nebyla tak destruktivní, jako je ve spojení s tímto mechanismem lži. První krok spočívá proto v přiznání, že mám problém. Je to tedy krok, kdy člověk odděluje pravdu o sobě od lži o sobě. Jde tedy o to, spatřit **opravdové** příčiny svých problémů, **opravdový** rozsah své závislosti a **opravdovou** míru své bezmocnosti vůči tomu, na čem jsem závislý. Může to být chemická látka (např. alkohol, drogy), chování (např. hazard, pornogra-

fie, zbytečné nákupy), ale také lidé (citová závislost, neoprávněné vztahy).

Nelze to přiznat tak nějak všeobecně. Pokud by v tom nebyl člověk konkrétní, může se stát, že jeho identifikace s problémem bude nedostatečná, a až přijde problémová situace (stres, pokušení pokračovat v závislém chování), základ nebude dost pevný, tuto situaci neunes a člověk se vrátí k závislému chování. Je proto potřeba se dívat konkrétně. A jako u soudu precizně dokázat na příkladu konkrétních situací a chování bezmocnost vůči tomu, na čem je člověk závislý.

Bezmocnost se většinou projeví ve dvou úrovních. Za prvé, závislost mění plány člověka. (Např. někdo slíbil rodině, že dnes nebude pít, protože po práci pojedou společně na výlet. Cestou z práce ale potkal kolegu a skončil v baru, přestože doma rodina čeká na výlet.) Za druhé, závislost znemožňuje člověku zachovat míru (někdo si slíbil, že si dá jenom jedno pivo, a nebyl schopen to dodržet). Pro důkaz bezmocnosti se zdá důležitější ten druhý test, protože pro závislého, např. pro alkoholika, je snadnější nějakou dobu vůbec nepít, než si dát každý den jen jedno pivo. Snadnější je úplně přestat na nějakou dobu se závislým

chováním, než v této době zachovat zdravou míru tohoto chování.

Velmi důležité je si takové situace někde zapsat. Někteří doporučují napsat na malé kartičky na jednu stranu tyto situace a na druhou stranu to, o co člověk kvůli závislosti přišel. Je dobře si tyto poznámky nosit s sebou a až přijde myšlenka pokračovat v závislosti, připomenout si to.

Důležitou částí prvního kroku je také přiznání, že člověk ztratil schopnost řídit svůj život. Občas se tato část zužuje např. na alkohol, sex, hazard apod. Vnímá se to tak, že ve vztahu k problémové látce nebo chování člověk přestal řídit svůj život. Ve skutečnosti ale tato část prvního kroku spojuje první krok s ostatními kroky a hovoří o tom, že se to týká všech oblastí života. Člověk si uvědomuje, že nehlédě na to, zda třeba tento den ve svém závislém chování pokračoval nebo ne, nad svým životem stejně nezachoval kontrolu. První krok pomáhá si uvědomit, že nikdo není „ředitelem světa“ a nikdy nemá všechno pod stoprocentní kontrolou. Toto zjištění je pro uzdravování velmi důle-

žité, protože závislý znamená také, mimo jiné, nezralý. Nezralost se projevuje třeba i tím, že člověk lpí na něčem, co považuje pro sebe za dobré a nezbytné a co mu ve skutečnosti nejen nepomáhá, ale může být pro něho destruktivní. Proto je dobré, aby si člověk na začátku cesty 12 kroků uvědomil, co by bylo, kdyby se v jeho životě uskutečnilo vše, co chtěl. Kde by dnes byl a zda by byl šťastný. Je dobré, aby si také uvědomil, že ne vždy bylo vše, jak si přál, a ne vždy to špatně dopadlo, i když to nebylo, jak si to přál.

DRUHÝ KROK

Dospěli jsme k víře, že síla větší než naše může obnovit naše duševní zdraví.

Druhý krok je základem pro uzdravování systému myšlení člověka a jeho duchovního zdraví. Jedná se o návrat ke zdravému myšlení, protože závislý člověk si z důvodu své závislosti a pro účely své závislosti vytvořil tisíce „pohádek“. A svým způsobem žije stále v krajině těchto pohádek. Pro uzdravování je důležité zpochybnit své myšlení. Zeptat se: A co když nemám pravdu? Možná to někdo jiný ví líp než já. Když třeba alkoholik přijde na setkání anonymních alkoholiků nebo sexoholik na setkání sexoholiků, většinou se stane, že se mu zdá, že on mezi ně nepatří a že se ho to netýká. Přitom je ale velmi důležité, zda je schopen uznat, že (i když v mnoha jiných oblastech života nemusí být tito lidé autoritou) v oblasti, se kterou má člověk problém, mu tito lidé mohou pomoci, protože vědí líp než on, jak nepokračovat v závislém chování. Podobné zkušenosti jsou důležité, protože podstata druhého kroku spočívá v tom, aby člověk zpochybnil své myšlení. Aby uznal, že jeho vlastní rozum už mnohdy selhal a přivedl ho do závislosti. A proto je důležité, aby se světil síle větší, než je on sám.

TŘETÍ KROK

Rozhodli jsme se předat svoji vůli a svůj život do péče Boha, tak jak ho my sami chápeme.

Třetí krok závislému člověku ukazuje, že existuje Bůh a že tímto bohem není on sám. Je to důležité s ohledem na to, jakou roli v závislosti hraje nezralost člověka. Člověk nezralý je jako dítě. A každé dítě je středem vesmíru. Pokud něco chce, musí to mít a chce to hned. Třetí krok připomíná člověku, že existuje síla větší, než je on sám. Nejen proto, aby člověk lépe rozuměl světu, ale aby svět akceptoval. Většina lidí totiž sahá po návykové látce nebo jedná se škodou pro sebe v situaci, kdy prožívá stres. Nezralost se projevuje právě také v tom, že člověk si neumí poradit se stresem. V situaci stresu se např. alkoholik „urazí“ na svět a jde pít, protože neakceptuje svět.

Třetí krok vede k tomu, aby člověk svěřil Bohu svoji vůli a svůj život. Vzdal se. Nepokračoval ve své vzpouře proti světu. Akceptoval svět. Třetí krok je k tomu, aby člověk přijal Boží pomoc a dovolil Bohu, aby pomáhal člověku odlišovat to, co člověk chce, od toho, co opravdu potřebuje. Bůh člověku neříká, že něco nemůže chtít. Říká ale, že ne všechno člověku dá, protože to člověk opravdu nepotřebuje. Naopak, někdy to, co Bůh dává, a co člověk potřebuje, se nemusí člověku líbit. Třetí krok je důležitou součástí nejen procesu uzdravování. Je to jedno ze základních pravidel života a vztahu mezi člověkem a Bohem a je důležitý a užitečný pro běžný život každého člověka, nejen závislého. V praxi jde o to, aby člověk nezůstával u zlosti, když se život vyvíjí jinak, než to člověk čekal, ale aby si v této situaci položil otázku: A co když to Bůh ví lépe? Možná má Bůh jiný plán... Takový postoj pomáhá člověku akceptovat současný

vývoj situace. Ne vždy a ne hned musí tento postoj člověku pomoci akceptovat minulost (minulost bude předmětem práce v dalších krocích), je ale velmi důležitý pro současný vývoj situace. Pomáhá akceptovat, co se děje teď. Tímto chrání nebo minimalizuje stres, zlost, strach a podobné stavy, které mohou zapříčinit návrat k závislému chování.

Třetí krok je ze své podstaty krokem víry. Pro někoho, kdo věří, může být snadnější svěřit se Bohu než pro někoho, kdo v Boha nevěří. Anonymní alkoholici proto tvrdí: pokud věříš – modli se. A pokud nevěříš – modli se víc a pros v první řadě, abys uvěřil. Podstatu třetího kroku vyjadřuje modlitba používaná, mimo jiné, anonymními alkoholiky: „Bože, dej mi klid přijmout to, co změnit nemohu, odvahu změnit to, co změnit mohu, a moudrost jedno od druhého rozpoznat.“ Pramenem této moudrosti je Bůh – jakkoliv ho někdo chápe nebo nechápe.

ČTVRTÝ KROK

Provedli jsme důkladnou a nebojácnou morální inventuru sebe samých.

Každý závislý člověk má strašlivý nepořádek v hlavě. Je tam např. problém méněcennosti, jsou tam lži, iluze, strach, nejistoty, pocity viny, pocity křivdy, zlost, zmatek. Člověk závislý je rozechvělý. Na jednu stranu sní o tom, co dokáže, a snaží se dokázat, jak je schopný a že za něco stojí. A když závislost zvítězí, prožívá zdrcující pocity zlosti, viny, stydí se, obviňuje ostatní. V hloubi srdce pohrdá sám sebou a žije v pocitu méněcennosti.

Také toto všechno způsobuje, že když se závislý člověk začíná uzdravovat (např. alkoholik střízliví – přičemž slovo „střízlivost“ neznamená absenci alkoholu v krvi, ale zralost a plnohodnotný, radostný život ve svobodě a zodpovědnosti), ve skuteč-

nosti neví, kdo je. Neumí pojmenovat city, které prožívá. Neví, co nebo kdo ho ovlivňuje. K tomu, aby byl člověk schopen získat orientaci ve svém životě a udělal v něm pořádek, slouží právě čtvrtý krok.

Ve čtvrtém kroku se mluví o morální inventuře. Někteří lidé to přirovnávají ke zpytování svědomí. U zpytování svědomí se ale řeší hříchy ve vztahu k Bohu a k člověku. Morální inventura čtvrtého kroku je pro člověka spíše prostředkem k tomu, aby si uvědomil a poznal své chování a potom prozkoumal emoce, které v něm jeho chování vyvolává. Člověk si může uvědomit, že existuje takové jeho chování, které v něm vyvolává pozitivní emoce, ale existuje i takové chování, které vyvolává emoce negativní. Čtvrtý krok má pomoci naučit se chovat a jednat tak, aby se v člověku rodily pozitivní emoce. Prostředkem k tomu je poznání sebe, svých problémů a chyb. Tento krok by se měl vypracovat písemně. Je to krok, který umožňuje člověku poznat jeho vnitřní situaci a stav před tím, než v dalších krocích vyjde „ven“, do světa a mezi lidi, aby udělal pořádek ve svých vztazích s lidmi a světem a učil se žít a tvořit dobré vztahy.

PÁTÝ KROK

Přiznali jsme Bohu, sami sobě a jiné lidské bytosti přesnou povahu svých chyb.

Pátý krok lze popsat jako přechod ze tmy do světla. Každá závislost je více nebo méně zahalena do tajemna. Závislý člověk chce, aby jeho závislost zůstala tajemstvím. Jeden z důvodů je, že se závislý stydí za své chování. Strach a zahanbení jsou dvě emoce, které nejčastěji doprovází závislost. Zahanbení brání člověku navázat vztahy s ostatními. Někdo řekl, že člověk je natolik chorý, nakolik choré je jeho tajemství. Ve strachu z prozrazení tajemství se člověk před vztahy uzavírá. Přemýšlení, zda a co ostatní vědí o jeho tajemstvích, se stává pro člověka zdrojem neustálého stresu a napětí. Pátý krok spočívá v prolomení tajemství. Nejdříve před jedním člověkem, potom před dalšími. Pokud tento první člověk, kterému závislý prozradí svá tajemství, člověka přijme a uzná, že tato tajemství jsou také projevem lidské slabosti, je možné, že pro závislého bude potom snadnější žít v otevřenosti vůči jiným. Proto je důležité dobře zvolit člověka, kterému závislý řekne o přesné povaze svých chyb. Tento druhý člověk je velmi důležitý, protože pro závislého člověka (který sám sobě lhal) je zrcadlem pravdy. Druhý člověk může také něco říct. Jednou z vlastností každé závislosti je také strašlivá osamělost člověka. Pátý krok je časem navázání vztahu s druhým člověkem. Závislému člověku umožňuje aspoň trochu zvýšit sebevědomí, prolomit strach a zahanbení a uvidět sám sebe s tím, co provedl a co zanedbal, jako člověka. S celým bohatstvím a slabostí svého lidství. Pátý krok je jako dveře, skrz které může závislý vyjít ven ze svého vězení, své poustevny do světa. To, zda vyjde a jak si ve světě poradí, bude záležet na tom, jak udělá pátý a potom i další kroky.

ŠESTÝ KROK

Byli jsme zcela připraveni na to, aby Bůh odstranil všechny tyto naše charakterové vady.

Prvních pět kroků umožňuje člověku poznat sám sebe. Nejdřív uvidět a potom přiznat svou bezmocnost vůči závislosti. Také uznat omezení svého rozumu a uvědomit si ztrátu kontroly nad životem. Následně uvěřit v sílu větší, než je člověk sám. Svěřit se vedení této síly – čili naučit se akceptovat život. Potom uvidět své úlety a vady a říct o tom druhému člověku. V této situaci už o sobě člověk něco ví. Je tak trochu smířený sám se sebou a se svým životem (zatím ještě ne se světem) a zná své úlety a vady. Může s tím něco udělat, nebo ne. Pokud s tím chce něco udělat, pomůže mu šestý krok.

V šestém kroku se říká: „Byli jsme zcela připraveni na to, aby Bůh odstranil naše vady.“ Lidem dělá problémy pochopit, co znamená „byli jsme zcela připraveni“. Občas se za to někdo modlí, někdo třeba poklekne a řekne: „jsem připraven“. Ve skutečnosti to vyžaduje šílenou práci nad každou konkrétní vadou, kterou člověk uviděl ve čtvrtém kroku. Tato práce by měla být také konkrétní a systematická. Musí být rozložena časově, protože nelze pracovat nad všemi vadami najednou. Je dobré zvolit si na začátku nějakou chybu,

kteřá ztěžuje život, ale se kterou je člověk schopen si poradit, protože to pomáhá získat zkušenosti pro práci s dalšími chybami. Velmi užitečné je dělat si poznámky, ke kterým se lze vracet. Například pokud je někdo netrpělivý, může sice prosit Boha za trpělivost, ale zdá se, že Bůh v tom vyžaduje spolupráci člověka. Proto je dobře, aby si člověk ve svém deníku večer zapsal, kdy byl ten den netrpělivý. Je dobré se podívat nejen na to, jaká situace vyvolala v člověku netrpělivost (např. někdo nepřišel včas na setkání), ale také na to, jaká myšlenka, chování nebo slova samotného člověka tuto netrpělivost znásobily („jak si dovolil se zpozdit“, „on mne nebere vážně“). To pomůže člověku hlídat sám sebe a nezvětšovat netrpělivost. Potom je dobře zapsat také způsoby a situace, kdy si člověk s netrpělivostí poradil. To pomáhá člověku získat přehled a nadhled a uvidět vývoj a pokrok, když se člověk třeba za měsíc k poznámkám vrátí. Povzbuzující je, že práce nad jednou chybou posiluje a uzdravuje celek. Wiktor Osiatyński k tomu říkal: „Představte si stonožku. Řekneme, že stonožka kulhá na deset nohou. Nelze se ale najednou zabývat všema deseti nohama. Proto přijde masér a masíruje jednu nohu, potom třeba druhou. A najednou vidíme, že stonožka už nekulhá na pět nebo šest nohou. Proč? Protože problém, proč stonožka kulhá, nebyl v nohách, ale v hlavě. Práce s nohou vyřešila problém v hlavě. Podobně naše práce nad chybami. Jádrem každé chyby je, že jsme v centru my sami a že netolerujeme, co přináší život. Příliš prudce, se škodou pro nás, pro naše vztahy a pro ostatní, reagujeme na protivenství, které život přináší. Proto také, postupně, jak se učíme toleranci a trpělivosti, najednou mizí nebo zmenšují se další naše chyby.“

(Pokračování v příštím čísle)

Zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC

KAŽDOU ZÁVISLOST LZE ŘEŠIT

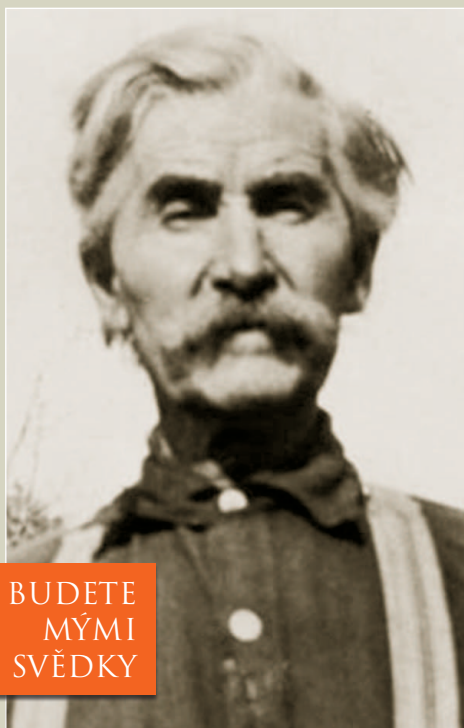
Závislost se netýká jen závislého člověka, ale ovlivňuje ostatní v jeho rodině, práci a okolí. Podstatné je, aby závislý člověk chtěl svou závislost řešit. Někdy to ale trvá. Blízcí mu mohou pomoci (modlit se, zprostředkovat setkání s terapeutem, poskytnout třeba pomocnou literaturu a kontakty, povzbudit), ale také by měli pamatovat na sebe (syndrom spoluzávislosti).

Atmosféra závislosti unavuje a bere nádeji, že se vše může vyřešit. Proto v případech problémů je důležité nezůstávat s tím sám, ale s někým se poradit (o sobě, o závislém). Zkušenost ostatních může opravdu pomoci

pochopit, co se to děje se závislým člověkem a jak to ovlivňuje ostatní. Cest a způsobů je (naproti tomu, jak se na první pohled může zdát) hodně. Je dobře nepodceňovat žádnou z cest. Modlitba a svátosti jsou určitě důležité, ale někdy je potřeba také využít pomoc specialistů (podobně, jako jdeme k doktorovi, když onemocníme, přestože se za uzdravení modlíme) a zkušenost ostatních.

Člověk, jehož příbuzný je závislý, nebo člověk, který je sám závislý, potřebuje hledat „spojence“. Proto je dobře orientovat se, kde lze najít pomoc a radu. Přinášíme několik kontaktů a tipů. *-red-*

- **Anonymní alkoholici:** info pro muže: 736 190 990, info pro ženy: 773 138 303, www.anonymnialkoholici.cz
- **Anonymní alkoholici:** Skype skupina „CS AA“
Skype adresa: cs_anonymni_alkoholici, www.cs-aa.eu
- **Al-Anon – je společenství příbuzných a přátel alkoholiků**, kteří se navzájem dělí o své zkušenosti, sílu a naději, aby mohli řešit společný problém a pomáhat jiným uzdravit se z následků nemoci alkoholismus. Věříme, že alkoholismus je nemoc, která postihuje celou rodinu, a že změna postojů nám může pomoci uzdravit se. Kontakty: Praha (tel.: Helena 603 847 391, Tony 732 241 188); Ostrava (tel.: Květa 723 572 833, Yvetta 739 054 646); Brno (tel.: Alena 774 259 734, Veronika 608 313 787); Zlín (tel.: Pavel 774 224 261, Dana 604 404 052); Liberec (tel.: Kamila 608 615 399); České Budějovice (tel.: Jindra 608 369 225, Tina 776 795 407); Jablunkov (tel.: Jirka 778 456 174, Lucka 732 839 707); Tábor (tel.: Jirka 702 011 819, Tereza 606 793 735); Olomouc (tel.: Adriana 605 262 611, Kajak 605 489 977). Více informací: www.alanon.cz
- **Služba pro drogově závislé:** Vídeňská 3, Brno, tel.: 543 249 343, www.podaneruce.cz
- **Anonymní hráči (gambleři):** Brno, tel.: 775 122 273, www.anonymnigambleri.cz
- **Anonymní sexoholici:** Brno, tel.: 737 963 108 (Roman); Ostrava, tel.: 778 456 174 (Jirka); Praha – Smíchov, tel.: 734 323 343 (Jakub), www.saa-cesko.cz
- **Oběti sexuálního násilí:** Praha, tel.: 603 312 958 (žena); Brno, tel.: 776 190 345 (žena), www.sasa.obetiznasilneni.cz

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

Matt Talbot

PATRON ALKOHOLIKŮ

Příběh Matta Talbota je důkazem, že obyčejní lidé jsou s Boží pomocí schopni dělat neobyčejné věci. Své sestře Matt Talbot jednou vyznal: „Je snadnější vzkrěsit zemřelého, než aby alkoholik přestal pít.“ Přesto, i když závislosti podlehl už jako 13letý kluk, Matt Talbot dokázal abstinovat přes 40 let. Jeho život není ale příběhem o boji s alkoholem jen pro alkoholiky, je to příběh o bezmezném důvěře Bohu a spolupráci s Boží milostí pro všechny, nejen závislé.

TŘINÁCTILETÝ ALKOHOLIK

Matt Talbot se narodil v irském Dublinu 2. května 1856. Byl druhým z dvanácti dětí. Jeho rodiče byli zbožní. Matka nikdy nepila, otec v dospělosti pil. Doba byla velmi těžká. V Irsku byl hlad, lidé neměli práci, peníze a naději. Otec Matta měl sice práci, ale postupně začal hodně pít, proto rodina žila na hraně nouze. Kromě nejstaršího chodívali všichni kluci v rodině Talbotů rádi s otcem do hospody a zakrátko byli závislí na alkoholu. Často se po návratu z hospody hádali mezi sebou a se sousedy. Během 20 let se rodina Talbotů musela kvůli tomu jedenáctkrát stěhovat.

V roce 1864 šel Matt do školy, kde se během dvou let naučil psát, číst a počítat. Ve škole byl připraven ke svátostem, a tak mohl přijmout potom svátost smíření, první přijímání a biřmování. Když mu bylo 12 let, začal pracovat ve firmě prodávající víno a pivo. Pracoval deset hodin denně a postupně začal pít. Přispělo k tomu i to, že zaměstnavatel část mzdy vyplácel v poukázkách, které bylo možné vyměnit jedině za alkohol. Po čtyřech letech ho otec přinutil, aby kvůli pití změnil práci. Matt začal pracovat v přístavu, tam se ale zase pilo hodně whisky, proto po dalších dvou letech Matt opět měnil práci. Když mu bylo 18 let, začal pracovat jako zedník. Byl z něj spolehlivý pracovník, ale veškeré peníze nechával v baru a každý den se domů vracel opilý. Alkohol platil i ostatním. Když na to chyběly peníze, začal prodávat své osobní věci, a když ani to nestačilo, stalo se, že jednou ukradl nevidomému člověku housle, které potom prodal, aby mohl s kamarády pít. Nepomohly matčiny slzy ani otcovy tresty. V průběhu 16 let prakticky všechny mzdy propíjel.

KONEC A ZAČÁTEK

Až jednoho dne, když mu bylo 28 let, se vrátil z práce střízlivý a smutný. Bylo to v roce 1884. Neměl peníze a čekal před hospodou na své kolegy. Když ale přišli, prošli kolem něj a nepoznali ho, ať se s nimi napije. Když o to Matt poprosil, uslyšel od jednoho: „Ty svině, běž pryč.“ To byl pro něj šok. Cítil se odmítnutý a opovržený. Byl to ale zároveň okamžik Boží milosti. Matt začal přemýšlet nad svým dosavadním životem.

Vrátil se domů a řekl mamince: „Půjdu za knězem a slíbím, že nebudu pít.“ Matka se zaradovala, i když tomu úplně nevěřila. Matt ale ještě tentýž den opravdu šel na faru, vyzpovídal se a slíbil, že tři měsíce nebude pít. Následující den šel v 5 hodin ráno na mši svatou a ke sv. přijímání. Tak začala jeho cesta ke střízlivosti.

Začátek ale nebyl snadný. Matt zůstal v rodině, kde skoro všichni pili. Pili také kamarádi a pilo se také v práci. Také jeho tělo chtělo alkohol. Matt musel zodpovědět důležité otázky: Jak se vyhnout alkoholu? Jaké prostředky použít, aby nepil? Je to vůbec možné? Pochopil, že sám to nezvládne.

Rozhodl se, že svůj boj s alkoholem bude prožívat před Nejsvětější svátostí. Každý

den ráno chodil na mši svatou a po práci šel někam na druhý konec města, do nějakého kostela, kde se daleko od svých známých a kamarádů modlil o vytrvání v abstinenci. Velmi v tomto období trpěl a měl pochybnosti, ale matka se za něj modlila a povzbuzovala ho. Uběhly tři měsíce. Matt opakoval slib na další tři měsíce, potom na dvanáct měsíců a nakonec slíbil abstinenci na celý život. Po letech vyznal své sestře, že nejtěžší byly ty první tři měsíce.

Postupně si Matt zařídil celý svůj život úplně jinak. Našel jiné kamarády, plánoval den a rozdělil ho na práci, modlitbu a čtení knih. Vstoupil do III. řádu sv. Františka a několika církevních hnutí. Zvláště v kostele se cítil v bezpečí. Sobotní dopoledne, večer a celou neděli trávil v kostele. Modlil se také růženec za dar střízlivosti. Po nějaké době si uvědomil, že když byl zachráněn z alkoholismu, nebude také urážet Boha vulgárním jazykem a vzývat Boží jméno nadarmo. Aby na to nezapomněl, zapíchnul si do rukávu dva špendlíky ve tvaru kříže. Navíc se rozhodl skončit s kouřením.

Časem hlad po alkoholu odezněl a probudil se v něm hlad po Bohu a lásce. Uvědomoval si víc a víc, že promarnil 16 let svého života, proto se rozhodl činit pokání, aby

Řetěz a další osobní věci Matta Talbota

to vynahradil. Těžce pracoval, jedl a spal málo (většinou vstával kolem 2. hod.). Za pokání spal na holých dřevěných deskách, pod hlavou dřevěný „polštář“ a k srdci tisknul sošku Panny Marie s dítětem. Každý den se modlil růženec a během modlitby a duchovního čtení klečel. Od roku 1892 až do své smrti pracoval ve firmě prodávající dřevo. Tam také byla pořízena jediná fotografie Matta, která se dochovala do dnešní doby.

ŽIVOT BEZ ALKOHOLU

Jeho život v abstinenci lze popsat jako vzor a naplnění přikázání lásky k bližnímu. Především toužil vždy plnit Boží vůli. Byl poctivý a čestný. V jeho životě byl i okamžik, kdy přemýšlel nad manželstvím, ale po modlitbě se rozhodl svůj život zasvětit Kristu a prožít ho v samotě. Hodně četl a nechal po sobě dost velkou knihovnu. Kromě Svatého Písma četl životopisy svatých, díla sv. Františka Salezského, sv. Alfonse, Ludvíka de Montfort, sv. Terezie z Avily, kardinála Johna Newmana. Četl ale také papežské encykliky a studoval dějiny. Texty, které ho zvláště oslovily, přepisoval na papír. Na věci, kterým nerozuměl, se ptal překvapeného kněze ve zpovědnici. Matt uhradil své dluhy a své peníze rozdával chudým. Dlouho se snažil najít slepého, kterému kdysi ukradl housle. Když se to nepodařilo, objednal na jeho úmysl mše svaté. Jeden z autorů, který zpracovával život Matta, o něm napsal, že byl „opilý jediná milosrdenstvím, moudrostí, mocí a láskou Boha“.

„Závislost je jistě vždy jenom příznakem hlubší touhy a žízně. Život Matta Talbota nám dává tak velkou naději a tak silně nás motivuje, protože nás učí ptát se, co je naší opravdovou touhou a žízní, a jestli to, co hledáme, nás dokáže doopravdy nasytit.“

Pravou touhou Matta nebyl alkohol, ale žízeň po živém Bohu.“

o. Michael Casey SDB
farář pečující o poutní místo spojené s Mattem Talbotem

SMRT NA ULICI

V roce 1923 začal mít Matt problémy se srdcem. Uvědomoval si situaci a byl připraven na smrt. „Nikdo mě nezastaví, až mě Pán pozve k sobě,“ říkal. Dne 7. června 1925 zkolaboval na ulici cestou do kostela a zemřel. Bylo mu 69 let. Neměl s sebou doklady, proto jeho tělo bylo identifikováno teprve po čtyřech dnech. V kostnici našli na jeho těle dva řetězy kolem pasu, které nosil asi 10 let

pod oblečením. Další malé řetízky a provázky měl na rukou a nohou. Na krku měl velký růženec. Mezi jeho zápisky byla modlitba: „Panno Maria, prosím jen o tři věci: o milost Boží, o Boží přítomnost a o Boží požehnání.“ Modlil se také k Pánu Ježíši: „Nejsladší Ježíši, znič ve mně vše, co je zlé. Ať to všechno odumře. Znič ve mně vše, co je samovolné a zlé. Odstraň vše, co se ti na mně nelíbí. Odstraň vše, co je moje. Dej mi opravdovou pokoru, opravdovou trpělivost a opravdovou lásku. Dej, abych dokonale panoval nad svým jazykem.“

CESTA PO SMRTI

Matt Talbot nikdy necestoval mimo Dublin. Po smrti otce v roce 1899 bydlel s matkou v ulici Upper Rutland 18. Od roku 1915, kdy matka zemřela, bydlel sám. Jednoduchý pokoj s okny na hlavní ulici se zachoval dodnes. Matt byl pohřben 11. 6. 1925 na hřbitově Glasnevin. Na pohřbu bylo jen několik přátel. Cesta Matta ale neskončila. Sir Joseph A. Glynn napsal jeho životopis, který byl vydán v nákladu 100 000 ks. Celý náklad zmizel. Během roku byl životopis

přeložen do dvanácti jazyků. Po pěti letech katolická církev zahájila přípravy k procesu blahořečení Matta Talbota. 29. června 1952 bylo tělo Matta exhumováno a uloženo do krypty v centrálním místě hřbitova Glasnevin. Oslav se mimo jiné zúčastnil také Sean T. O'Kelly, prezident Irska, který v letech 1890–1897 jako ministrant pozoroval modlíciho se Matta a často s ním hovořil. Dne 3. října 1975 byl Matt Talbot prohlášen za sluhu Božího. Jeho tělo bylo přeneseno do kostela Matky Boží z Lourd v ulici Sean McDermott Street v Dublinu. Farníci darovali sarkofág, ve kterém je za zaskleným oknem rakev Matta Talbota. K jeho hrobu putují mnozí lidé z celého světa.

Jeden z autorů Mattovy biografie o něm napsal: Byl pro ostatní jako světlo v tmavém pokoji. Důvěřoval Bohu až do konce a bezmezně. Očistil své srdce a život ode všeho, co ho zotročovalo, a uvěřil, že Bůh naplní jeho srdce. Vytrval v abstinenci 41 let. “Otec F. Machay v roce 1934 napsal: „Život Matta Talbota je zřetelným poučením, že úroveň nadpřirozeného života ve velké míře záleží také na spolupráci člověka. Boží milost totiž bez spolupráce člověka neučiní z člověka dobrého křesťana, a už určitě ne svatého.“

Obyvatelé Dublinu poctili Matta Talbota pomníkem u City Quay a mostem Talbot Memorial u Custom House. V roce 2006

MODLITBA ZA BLAHOŘEČENÍ SLUŽEBNÍKA BOŽÍHO MATT TALBOTA

Bože, ve svém služebníku
Mattu Talbotovi jsi nám daroval
příklad vítězství nad závislostí,
horlivého plnění povinností
a hluboké úcty k Nejsvětější svátosti.

Dej, prosíme, ať nám jeho život
vyplněný modlitbou a pokáním dodává
odvahu přijímat své kříže a následovat
našeho Pána Ježíše Krista, který
žije a kraluje na věky věků.

Otče, pokud je tvou vůlí, aby byl
Matt Talbot církví oslaven, dej nám,
prosíme, zakusit sílu jeho přímlyvy
skrze milosti, které nám
na jeho přímlyvu udělíš.

Amen.

S církevním schválením
Biskupství brněnského

č.j.: Ep/543/19 ze dne 17. 5. 2019

byl v Irsku prohlášen za patrona bojujících s alkoholismem a drogami. V sobotu 25. srpna 2018, během své návštěvy v Irsku, navštívil byt Matta Talbota papež František. Pomodlil se u řetězu, který nosil Matt Talbot, a uctil kříž, před kterým se modlil. V současné době pokračuje proces blahořečení Matta Talbota. Knězem, který má na starosti proces blahořečení, je Mons. Ciaran Carroll, rektor irského kolegia v Římě. Zajímavé je, že velkou úctu měl k Mattu Talbotovi také sv. Jan Pavel II., který o něm napsal malou knížečku a doufal, že mu bude dáno ho svatořečit. -red-

POSŁÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Svoboda a (ne)závislost

Kdo někdy navštívil psychoterapeuta, psychologa nebo kouče, asi dříve nebo později narazil na otázku vnitřní svobody. Svobodný člověk – tak jako opak otroka – je člověk nepatřící, nesloužící nikomu, jen sám sobě. Stejně tak svobodného člověka můžeme popsat jako toho, kdo nemá obavy z hodnocení druhých, kdo není vlá-

čen svými problémy a traumaty z dětství. Člověk ovládající své žádostivosti, člověk svobodný od svého prožívání, kterého emoce nepohlcují, naopak je s nadhledem vyjadřuje a zvládá. Dále to může být člověk nezávislý na politické straně, náboženství, světonázoru, svobodně vyjadřující své myšlenky (nahlas anebo vnitřně). I vnitřní postoj je znakem svobody, jak učí V. Frankl. Svobodný člověk je jednoduše samostatný a nezávislý.

Ježíš také působil jako člověk svobodný – říkal, co chtěl a kdy chtěl, aniž by řešil, co si o něm kdo myslí, jedl, kdy chtěl a co chtěl, navzdory současným zaběhlým způsobům a praktikám, svobodně si kráčel zemí, povolával, koho chtěl, bořil předsudky, zastaralé názory, zaběhlé a neužitečné způsoby chování, uzdravoval, koho chtěl, bavil se, s kým chtěl, dokonce i v opozici k místním konvencím. Pokud by předem navštěvoval psychologa, řekneme, že by vyjadřoval ideální výstupní profil svobodného jedince. Není divu, že jeho charismatická osobnost přitahovala davy, lidé byli ochotni opustit své rodiny i zaměstnání a ihned ho následovat.

Je to ale tak, že Ježíš skutečně ztělesňuje ideál vnitřní svobody? Je to skutečně tak, že byl nejsvobodnější ze všech, co kráčeli po této zemi?

Pokud zkoumáme Ježíšův příběh, najdeme zde „vroubek“, který by se možná mnohým koučům nezdál – oddanost, poslušnost a závislost na Otci. Poslušnost se v dnešní době příliš nenosí. Leda v kontextu zaměstnání (pokud si jej chce udržet), rodičovských vztahů nebo i vzájemné manželské poslušnosti (pro někoho již vyšší škola jízdy). Poslušnost v zasvěceném životě – ta už je pro mnoho lidí jednoduše nepochopitelná – a co teprve všeobecná křesťanská dobrovolná oddanost a poslušnost Bohu?

Pokud se staneme lidmi maximálně svobodnými – bude se nám asi po lidské stránce dařit dobře. Nicméně po čase zjistíme, že v našem světě jsme tak nějak sami. Králové svého nitra. Mnozí takto zůstanou spokojeni, vždyť o tom celou dobu snili – zvládat svůj život. Jiným ale stále bude něco chybět. Budou si možná připadat ve svém království sami. A pravděpodobně tomu tak bude. Tuto prázdnotu nenaplní ani materiální záležitosti a dokonce ani sebeuspokojivější vztahy s lidmi. Tuto prázdnotu naplní pouze Bůh.

Svatý Ignác ve svých duchovních cvičeních klade důraz na sestavení životních priorit. Pokud postavíme Boha na první místo, vše bude na svém místě. To je náročná myšlenka. Ježíš nám ukázal cestu. Jeho poslušnost a pokora neměla hranic. Ukazuje nám cestu nejkrásnější, i když nelehkou. Je to

cesta závislosti na Bohu. Bůh se nám zjevuje jako milosrdný otec, jako ten, který si nás už před naším narozením vryl do dlaní, jako ten, který nás povede přes vody a nikdy neopustí, jako ten, který si zažil naše bolesti a který nás pozvedá z našeho bahna a zakrývá svým pláštěm. Proč se tedy této závislosti na něm tolik bojíme a budujeme své zadní branky, ukládáme podpultovky, to kdyby náhodou něco? Není to proto, že mu vlastně příliš nedůvěřujeme a raději si zorganizujeme své malé království?

Jestliže vnímáme, že toho nejsme tak nějak lidsky schopni, je zde možná místo pro upřímnou prosbu: *Pane, ukaž se mi prosím sám jako ten, komu se mohu bezvýhradně odevzdat, dej mi sílu udělat ten nejdůležitější, ale také nejdůležitější krok k vlastnímu štěstí a opravdové svobodě. Důvěřuji ti.*

s. M. Dagmar Litošová KMBM ■

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat
tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

**Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodliš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny citelé Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

**Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.**

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

**„Boží milosrdenství
nestojí mimo,
ale tento svět objímá.“**

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ VE SLAVKOVICÍCH

V neděli 28. dubna 2019 se ve Slavkovicích uskutečnila hlavní jarní pouť na Svátek Božího milosrdenství. Slavkovice navštívily stovky poutníků, kteří přijeli z celé republiky. Někteří poprvé (svědčí o tom zápisy v kronice kostela), většina poutníků už poněkolkáté. Během dne bylo možné přistoupit ke sv. smíření. Mši svatou v 10.30 hod. sloužil otec Jan David SAC, který zdůraznil zkušenost apoštola Tomáše: „On pochopil, že Ježíš je jeho a že on patří Ježíšovi. Já bych moc přál každému z nás, abychom dnes také tuto modlitbu vyslovili.“

Hlavní mši svatou v 15.00 hod. sloužil biskup Tomáš Holub z Plzně. Ve své promluvě se otec biskup také zastavil u apoštola Tomáše, který – jak řekl, je mu blízký právě velice lidským postojem: není naivní, má pochybnosti, ale nakonec velice osobně přijímá Ježíše za svého Pána a svého Boha. V závěru své promluvy otec biskup přál: „Kéž jsme svědky Božího milosrdenství, které nestojí mimo, ale které tento svět objímá.“ Večerní mši sv. v 19 hod. sloužil otec Tomasz Kazański SAC, který v současné době vede, mimo jiné, projekt exercicií Lectio Divina. Otec Tomasz zdůraznil ve své promluvě potřebu otevřenosti Božímu milosrdenství a vděčnosti Bohu. *-red-*

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

POSELSTVÍ PRO SVĚT Z JAPONSKA

AKITA

(Pokračování z minulého čísla)

NOVÝ SVĚDEK ZJEVENÍ A POT

Nadešel svátek archandělů 29. září. Když se vizionářka s jednou sestrou v kapli modlila růženec a podívala se na sochu Panny Marie, socha se rozhořela „eucharistickým“ světlem. Sestra Agnes popotáhla za rukáv své spolusestry a hned věděla, že tento den nevidí nadpřirozenou událost jen ona. Záhy obě sestry uviděly, že ruce Panny Marie svítí zvlášť intenzivním světlem. V tomto světle rána na dlani Panny Marie navždy zmizela.

Večer sestra Sasagawa měla ještě jednou zjevení anděla. „Maria je ještě smutnější než v době, kdy krvácela – uslyšela – osuš její „pot“.“ Ze sochy obklopené světlem kapaly kapky čisté jako voda. Katsuko začala utírat pot, který tekł ze sochy. Potom se zjistilo, že když sestry tento pot utíraly, cítily veliký smutek. Pot měl vůni květů. Vůně zůstávala se sestrami sedmnáct dnů.

PŘEDPOVĚĎ STRAŠNÉHO TRESTU

V sobotu 13. října (sestra Agnes nevěděla, že to bylo v den 56. výročí posledního zjevení ve Fatimě) během ranní modlitby vizionářka uviděla, jak ze svatostánku vychází světlo. Ve stejnou chvíli začala socha Panny Marie vonět a touto vůní naplnila kapli. Když se sestra začala modlit růženec, uslyšela: „Má milovaná dcero, pozorně naslouchej tomu, co ti chci říct. Řekneš to svému představenému. Už jsem ti řekla, že pokud lidé nezačnou dělat pokání a nepolepší se, Otec sešle na svět strašlivý trest. Bude to trest větší než potopa, nesrovnatelný s ničím, co svět kdy viděl. Oheň spadne z nebe a usmrtí větší část lidstva, dobré i špatné, neušetří ani kněze, ani laiky. Ti, kteří se zachrání, se budou cítit tak osamělí, že budou závidět mrtvým. Jediná zbraň, která vám zbyde, bude růženec a znamení ponechané mým Synem. Každý den se modlete růženec. Modlete se na růženci za papeže, biskupy a kněze. Působení satana pronikne dokonce i církev do té míry, že bude možné spatřit, jak se kardinálové staví proti kardinálům a biskupové vystupují proti biskupům. Kněžím, kteří mě ctí, se budou posmívat a budou je pronásledovat jejich

s. Agnes Sasagawa

způsobem vystupovat proti osobám zasvěceným Bohu. Důvodem mého zármutku je myšlenka, kolik duší bude zatraceno. Hříchů bude stále více a budou vážnější, nebude pro ně odpuštění. Řekni toto s odvahou svému představenému. On bude vědět, jak vás povzbudit k modlitbě a k zadostiučinění. Dnes naposled k tobě mluvím prostřednictvím živého hlasu. Od této chvíle budeš poslušná tomu, který je poslán, a svému představenému. Co nejčastěji se modli růženec. Jenom já vás můžu zachránit před blížícím se neštěstím. Ti, kteří mi budou důvěřovat, budou zachráněni. “Socha byla plná smutku, ale za chvíli přijala svou původní podobu. Sestra Agnes řekla o všem biskupovi. Zeptala se ho také, co znamená slovo „kardinálové“, protože to slovo neznala. Pro biskupa Ito byla potom tato její otázka jedním z důležitějších důkazů, že zjevení v Akita nejsou výtvořem fantazie řeholnice. V půlce října sestry naposled cítily v kapli vůni květů. Následující den se objevil pach rozkládajícího se masa. Přes nesnesitelný zápach se sestry začaly modlit růženec. V tu chvíli celou podlahu kaple vyplnili bílí červi živící se zdechlinou. Další den zmizeli, odporný pach ale zůstal ještě další tři dny. Sestry byly toho názoru, že to byl pach hříchu, který je podílem každého člověka. Dne 13. října 1974 se vizionářce vrátil sluch, ale – v souladu se slovy anděla – uzdravení bylo dočasné. 6. března sestru Sasagawu znova obklopilo ticho.

spolubratři. Svatyně a oltáře budou vykrádané. Církev bude plná těch, kteří přistoupí na kompromis, a satan bude pokoušet mnoho kněží a osoby zasvěcené Bohu, aby opustili službu Pánu. Dábel bude zvláštním

SLZY MATKY BOŽÍ

4. ledna 1975 se stala další nevysvětlitelná věc: socha začala plakat. Dřevo, ze kterého buddhistický mnich vyřezal Matku Boží, bylo tak suché, že na několika místech byly vidět díry po dřevokazném hmyzu. Přesto se v koutech očí shromažďovaly slzy a plynuly po obličejí. Svědkové shodně tvrdili, že socha plakala stejně jako živá osoba. Tento den Panna Maria plakala dvakrát a dalších šest a půl roku dohromady stojedenkrát. Poslední jev byl pozorován na svátek Matky Boží bolestné, 15. září 1981.

POSLEDNÍ SLOVA POSELSTVÍ

V roce 1975, ke konci novoročních exercicií, sestra Agnes ještě jednou uviděla svého anděla strážného. Přišel, aby jí sdělil poslední slova poselství: „Nediv se, že vidíš plačící Matku Boží. Ona pláče, protože touží po spáse co největšího počtu lidí. Chce, aby se na její přímluvu duše zasvětily Ježíši a Otcí. Exerციátor během dnešního kázání řekl: Vaše víra zaniká, když nevíte. Je tomu tak, protože vaše víra je slabá. Nejsvětější Panna Maria se těší ze zasvěcení Japonska jejímu Neposkvrněnému Srdci, protože Japonsko miluje. Je ale smutná z toho, že toto zasvěcení lidé neberou vážně. I když vyvolila Akitu za místo svého poselství, místní farář má strach, co by o něm mohli říct lidé. Nemějte strach. Nejsvětější Matka čeká vás všechny.“

CESTA K UZNÁNÍ ZJEVENÍ

V následujících měsících byly zkoumány slzy, pot a krev, které se objevily na soše. Ve snaze zajistit objektivní názor byl o vyšetření požádán nekřesťanský odborník. Jeho expertiza měla verifikovat výsledky bádání

na katolické univerzitě. Názor MUDr. Kaoru Sagiska, který nevěděl, odkud vzorky jsou, byl, že je to lidská krev a pot i slzy pochází od člověka. Krev byla skupiny „B“, slzy „AB“.

PATOLOGICKÁ OSOBNOST NEBO OPRAVDOVÉ ZJEVENÍ?

V roce 1975 zahájil biskup Ito oficiální vyšetřování zjevení. Předsedou komise ustanovil známého mariologa z Tokia, kterým byl kněz Garicia Evangelista. V květnu následujícího roku vyhlásil teolog výsledky bádání. Tyto výsledky byly negativní. Tokijský expert došel k názoru, že zjevení sestry Sasagawy nemají nadpřirozený původ a jsou výsledkem určitého druhu „ektoplazmatické sfly“ vizionářky. Díky této schopnosti dokázala přenést na sochu vlastní krev, pot a slzy. Sestru Agnes vnímal jako zvláštní „psychopatický případ“ a její vize jako plod „odtržení od reality a dvojí osobnosti“. Proč ale socha tak často krvácela a plakala, i když sestra Agnes byla daleko mimo Akitu, to už kněz Garicia Evangelista nevysvětlil. Biskup nařídil sestrám přijmout pokorně verdikt komise. O několik měsíců později, když byl v Římě, uslyšel, že má jako biskup právo ustanovit novou komisi. Ukázalo se, že právě místní biskup má v takových situacích rozhodující slovo, a biskup Ito nebyl ani členem první komise. Proto byla v roce 1979 ustanovena nová komise, která po dvou letech, 12. září 1981, prohlásila, že považuje zjevení v Akita za věrohodné. Tři dny poté socha plakala naposled. Ve stejném období se uskutečnilo první zázračné uzdravení na přímluvu Panny Marie z Akita. Čtyřicetiletá žena, matka čtyř dětí, byla uzdravena z rakoviny mozku. Starší sestra jí dala pod polštář obrázek zázračné sochy z Akita a začala se modlit za uzdravení na přímluvu Panny Marie. Dne 4. srpna 1981

se Terezie probudila zdravá. Rakovina zmizela beze stopy. 1. května 1982 začala sestra Agnes znova slyšet. 22. května 1984 biskup Ito prohlásil, že zjevení z Akita má nadpřirozený původ. Ve svém dopise sdělil, že „poselství je identické s tím, které Panna Maria předala ve Fatimě.“

SHRNUTÍ

Zkusme se chvíli zamyslet nad podstatou poselství Matky Boží. Nesouzní s problémy, které sužují dnešní církve a svět? Zdůrazňuje přece opravdovou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Mluví o bolesti Neposkvrněného Srdce Panny Marie, zapříčiněné hříchy, a o Božím hněvu, který čeká svět. Ukazuje na význam modlitby, především růžence, mluví o nutnosti zadostiučinění za hříchy světa, o hodnotě chudoby a obětí. Prohlašuje, že jedině Matka Boží může zachránit svět, protože taková je Boží vůle. A jediný prostředek v boji se zlem je růženec. Říká také, že zasvěcení Panně Marii je potřeba brát vážně. Zmiňuje se o rozkolu v církvi a potřebě sjednocovat církve skrze společnou modlitbu. A také o významu být poslušným církvi. A konečně mluví o naději – Matka Boží čeká všechny – ale také varuje: satan bude bojovat s těmi, kteří budou na její straně. Podívejme se na zjevení v Akita ve světle třetího fatimského tajemství. Jak velice se japonské varování o ohni z nebe podobá portugalské vizi anděla, který sesílá oheň na zem. Ale zase poslední slovo má podle Fatimy Panna Maria: Maria vztahuje ruku a světlo, které z její ruky vyzařuje, hasí plameny Božího hněvu. Trest smrti nám byl proměněn za pokání. Čas jako by se u Boha vrátil zpátky. Znovu můžeme vyslechnout varování, tentokrát z Akita, a přijmout výzvu k pokání...

Wincenty Łaszewski ■

Akita – Křížová cesta / plačící Madona

SLAVKOVICE 2008–2018

K 10. výročí posvěcení kostela ve Slavkovicích jsme vydali publikaci, která dokumentuje posledních deset let dění na poutním místě ve Slavkovicích. Plnobarevná kniha ve formátu A4 nabízí na 160 stránkách přes 300 fotografií, texty, vzpomínky a svědectví, které vykreslují obraz Božího působení ve Slavkovicích v letech 2008–2018. **Knihu neprodáváme, cena není stanovena. Bude to váš dar na projekt stavby zázemí pro Centrum BM ve Slavkovicích.** Pokud o knihu máte zájem, kontaktujte nás na tel. čísle 566 502 850, 774 521 531 nebo email: objednavky@apostol.cz

Otcové pallotini

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ *Misijní cesta Barnabáše a Pavla*
25.–28. 10. 2019 / Stojanov, Velehrad

Podrobné informace a přihlášky: www.lectiodivina.cz, mob. 739 002 737

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

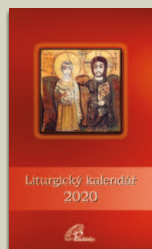
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Kapesní diář
na rok 2020
s liturgickým
kalendářem**

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka.

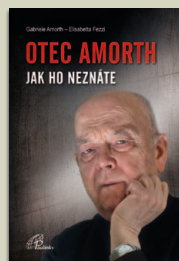
Brož., 144 s., 95 Kč

■ **Liturgický
kalendář
na rok 2020**

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

Brož., 64 s., 55 Kč

■ **Elisabeta Fezzi
Gabriele Amorth
Otec Amorth
jak ho neznáte**

Svědectví o prosté, avšak skálopevně víře paulínského kněze, jemuž se podařilo přimět církev jak doma v Itálii, tak ve světovém

měřítku, aby nejen znovu začala brát vážně biblické učení o působení andělů i démonů v dějinách spásy, ale především aby se ve službě exorcistů zapojila do boje proti Zlému.

Brož., 224 s., 299 Kč

■ **Zofia Kossaková
Beze zbraně**

Na pozadí křížáckých výprav do Svaté země autorka rozvíjí několik příběhů významných osobností tehdejší doby a vykresluje i úsek života sv. Františka z Assisi, který nakonec sám a beze zbraně dosáhne toho, co se mnohatisícovým vojskům nepodařilo, když si svou radostí a odvahou získá srdce sultána a zachraňuje to, co se zdálo být nenávratně ztraceno.

Váz., 440 s., 395 Kč

■ **Diego J. Farres
Deset doporučení
papeže Františka
kněžím**

Autor předkládá velmi přístupnou formou deset doporučení, která současný papež dává všem kněžím. Hojně cituje Františkovy promluvy (i z dob před papežskou volbou) a jednotlivé úvahy vhodně doplňuje o vlastní zkušenosti s J. M. Bergogliem.

Brož., 112 s., 145 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHO SLUŽBY

**Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích**

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátnost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světa (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutí ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutí k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pouti.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtěk měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Pěší pout' k Božímu milosrdenství 20.–27. 7. 2019

Každý rok putujeme do Slavkovic
ze šesti směrů (viz mapka).

Děti, senioři, mladší, starší, rodiny
i jednotlivci. Ze všech končin ČR.

Nemáš jistotu, že to zvládneš?

Neboj se a ozvi se nám,
určitě se domluvíme.

Heslo letošní pouti:

**„Jako otec poslal mne,
tak i já posílám vás“**

(J 20,21)

Mladá
Boleslav

Praha

Plzeň

České
Budějovice

Slavkovice
u Nového Města
na Moravě

Brno

Międzyzlesie

Fulnek

Ostrava

Hodonín

Informace a přihlášky: www.pout.cz / tel. +420 603 193 244 / Marie Mazancová